

סמל ברק יהודה-יאיר
5186095
בן לינדה ונפתלי
נולד ב- כ"ו בטבת תשל"ה 9.1.1975
התגייס לצה"ל ב- 29.11.1994
שרת בפלחיה"ק
נפלו ב- כ"א בתשרי תשנ"ו 15.10.1995
בהתפוצצות מטען צד בזרום לבנון.

ברק יוזח-יאיר,

בן לינדה ונפתלי מאיר. נולד ביום כ"ז בטבת תשל"ה (9.1.1975) בפתח תקווה. בן בכור להוריו ואח בכור לתשעה אחיו ו אחיותיו. את לימודיו החל יair בבית-הספר הייסודי "יבנה" בפתח תקווה, המשיך בחטיבת הביניים של המדרשייה בכפר סבא וסיים את לימודיו התיכוניים במסגרת מדרשית "נועם" בפרדס חנה בוגמה לכימיה. בתום לימודיו התיכוניים למד יair שנתיים בישיבת "שביע ברון" אשר בחברון. במהלך תשנ"ה ה策רף יair למיקומי ישיבת ההסדר ברמת גן ושזה בה עד גיוסו בחנוכה תשנ"ה.

בנובמבר 1994 התגייס יair לצה"ל, לחטיבת גולני. יair ה策רף לפלאי"ק ועבר את מסלול הטירונות והאיימון המתකם במסגרת זו, כולל קורס אלחוטן-לוחם בבה"ד. בתום הקורס שהה בפלוגה זמן קצר ולפניהם החגיגים של תשנ"ו ה策רף לצוות הלוחם של הפלוגה בMOTECH ריחן בלבנון. יair היה חייל אמין וישראל, תמיד היה נכון לתפקידו ולעזר לחבריו והיווה בכך דוגמה אישית. כתוב אחד מחבריו לצוות: "הדקות במשימה, העקשנות, הצנעה ועובדת האל האדוקה, הם שאיפינו אותו כבן-אדם וכלוחם. כמו גם עזרה לזוالت ולא משנה מי הוא - ידיד או לא. כך גם אני למדתי להכיר אותו שלפני מארב הפכת עולמות כדי למצוא לי מעיל וגם אחריו שאמרתי לך 'תודה, לא צריך', לא שקטת עד שנמצא לי מעיל ואת זאת הערכתי מאוד". חבר אחר בצוות, כתוב: "noc Hatchi לדעת שככל מה שנאמר וסופר על אחות הלוחמים בגולני נכוון, וכל זה בזכותו. תמיד היה שם לעזרה והיה חבר שאפשר לפניו בעת צרה". ראש ישיבת "שביע ברון", אמר: "החוכמה שלו והענווה שלו והעוצמה של הטוב וمسירות הנפש וכל דבר האמת שלו, שהקירהה בתוך הישיבה, הייתה לשם דבר. זה היה פשוט הופעה של אמת, של שאיפת אמת, של רצון כן להבין, לתת, עד בלי די - ויאיר הקריין את זה". ראש הישיבה ברמת גן, אמר: "יאיר, אותו אור שהAIR לנו, אור של תורה שאנו אחוו בכל הרים הזה, היה בו העוז והענווה. הייתה בו צניעות שלא לקח לעצמו כלום מהעולם הזה". כתוב מפקד היחידה בה שירות: "יאיר היה מקובל על מפקדיו וחבריו. בחודשים נובמבר-דצמבר היה מיועד לצאת לקורס סמליים ולאחריו לחזור לפלוגה ולקבל צוות טירונים של פלוגת הקשר". יair נפל בקרב בדרום לבנון, בשחר של הווענא הרבה, ביום כ"א בתשרי תשנ"ו (15.10.1995), כאשר הנגמ"ש בו נסע נפגע ממעטן. בן עשרים וחצי שנה היה יair בnofalo. עמו נפל סרן יוסי אוחנה, סמל יותם ענבר, סמ"ר איל שמח, סמ"ר גיא חדד וסמ"ר איל דדור.

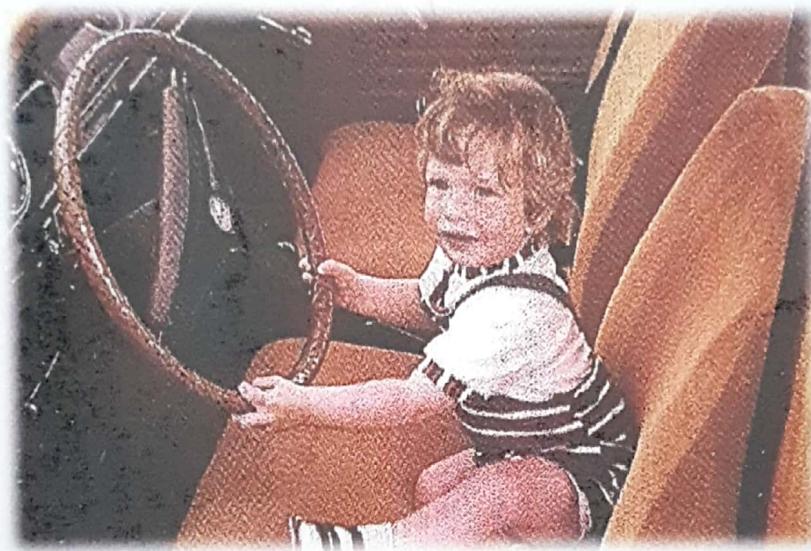
יאיר נתמן בבית העלמי הצבאי בפתח תקווה. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל. השאיר אחריו הורים ותשעה אחים ואחיות - אשר, חגית, תהילה, דוד, נתנאל, הל, שילה, רחל ויונון. קהילת "משכון שלום", הידידים והמשפחה, הנציחו את זכרו של יair בתרומות ספר תורה לבית הכנסת.

"יהי זכרו ברוך"

מקום מגוריו של יאיר

ילדותו וברותו של יair

כבר המצווה, מנייח
תפילין בפעם הראשונה

משפחה של יאיר

מימין: דוד, תהילה ואשר.

למעלה: הלה, רחל, שילה ונתנאל.

יושבים: יאיר וחנית.

עומדים: לינדה (אימס), התינוק ונפתלי (אכיהם)

עם חבריו לשירות

הלילה הארוך של עיסוייה

מפת הקרב

כד זה קרה

וחיל הנגמ"ש הראשון המפעיל מטען
סמליך רב עצמה. בתוכה מהפיכין
נהרגו ונפצעו כל החיללים שנשטו בו

תיאור הקרב

בזמן ראשון בבר, יומיים לאחר שלושה מלחים נחרגו בראעת הביטחון, יצאו להומן גלני למסבב עיישייה ■ ואחר העשלאם פלה והגמיש על מסען ■ המפקד וארכעה מוחיליו נחרגו במקומם ■ חיל ששי נטער מטעין כעbor כנה שעה

חילי הנגמ"ש השני חשו לעורת חבריהם, ריוווז על האירואן נקשר - והועיקו עורה. הם התקשו לאן מין למאה עינייהם: גנוגמ"ש שנפצע לא היה ורביה מה לעשות. זה היה לנורסאה מיפויה.

התקיר שגעך מאוחר יותר בפיקוד הצפון הע. לה שסתען הוותמן הפעם מתוך לזרע העפר עצמה, ולא בצד הדרכ, כפי שקרה בתקירות קורמות. בחוץ התפוצזו. אה מכך פער הפוץ חור גROL בגחונו של הנגמ"ש. העוברדה הו היא שגורמה לחוזאה הששה במיזה. בצד הדרך הוותמן מטענים נוספים, אבל אלה לא התפוצזו.

בוחות גורלים הגיעו למקום, והחילים ירד לעבר מקומות סטוכים, שביהם עולמים היו להסתור מובלים. הריו לא העלה דבר. התביד שפהעם הסתפק החזבאללה בחנותה והטען, ובכינור לאירוע שהיה בשבע שער - לא טמן מארה. גם קך, הנוק שגורם המטען היה גרוע מבכל ואירועים שיזמו מחייבי החזבאללה בשנה ואחרונה.

שני המפוזעים פנו במסוק לבית-אולים רמכ"ם בחיפה. גיא חדר נאך במשך שעות על חיין, אבל מט מעגנון. מוטי ועקנין עיין מאושפו במצב קשה בבית-החולמים ומכם בחיטה.

"הם הצליזו. יותר משצ'ינו"

קזין בכיר בפיקוד צפון אמר אתמול: "בשתי התחרויות, טילושים ובאים חמישי, הצליזו אנשי החרז זכאללה אף יותר משצ'ינו, ואין ספק שהם נהנים ממודיעין משוכת, מלהפזיות וטמעקים אחורית תגד� עות צחיל באיזור הביטחון. אנו נציגך לגונן ולהשכין שיטות תנעה בגדירם, אך של שיטות מנהלתך. וזהו בתוצאות מנצחינו".

מאט יוסיכלי יהודגנוון

שלשים, מעת מסני השעה חמץ, לאור שהפתן: יימה והבוננות במוואב ריחן, יצאו שני גנוגמ"ש מגדור של חטיבת גלני לתגבר את מזבב הפטן, בעישיות.

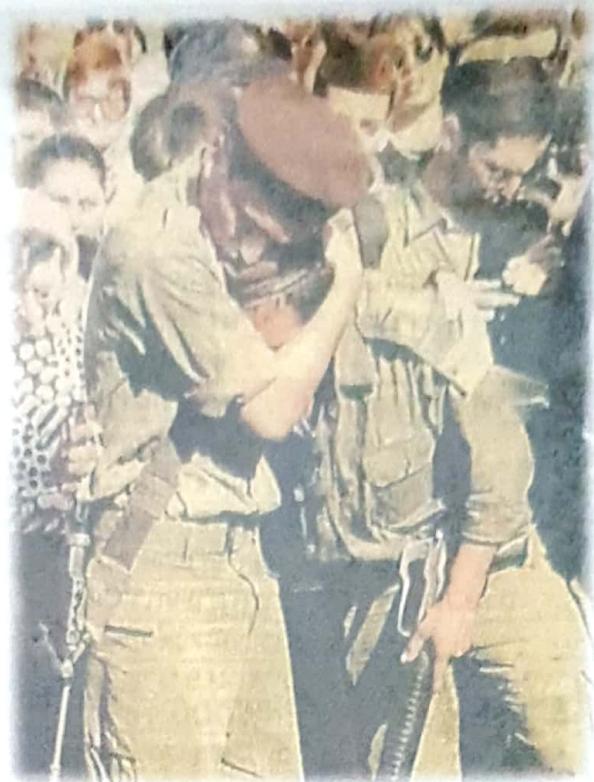
במה המפקד של הנגמ"ש הראשון ישב המ"ס, סדן יוסי אחנה. איתו ישבו שיש סמלים מופלוגה המט"י. ייעתו אייל ורור, אייל שמת, גיא חדר שלם, יאיר ברק, יותם ענבר מושי ועקנין. אטורום נסע גמ"ש נסota. לא רוחק מזרען העפר שעיליה וסעון, במרחיק של שלושה קילומטרים בלבד, נחרגו ורק בום חממי שי שעד שלושה מלחים אגשי החטיבת, ושישה אחרים נפצעו.

■ בין תהום לצלע ההר

השוד כבד החל לעלות, והאוירה באיזור הדרור היה תהה שקטה, כמעט פטroleית. בתנאי חשתח הקשטים, בנובה ממוצע של יותר מ-500 מטר, אפשרויות התגעה מוגבלות ביותר, כמעט כלתי אפסריות. הג' נמסים נעו על דרכם עפר, צרה מאו במלחים מסוריים, שמצידה האחד צלע הר תלול - ומצידה השני, פורה חום עמוק.

מעט אחרי השעה חמץ, שהגיע הנגמ"ש של סדן אוחנה לאחר מעיקולי חירר, ונשלע לפטע מיצון צ'יר. וולי הנגמ"ש עליו על מסען חומר נפץ במשקל של יותר מעשרים קילוגרם. חמשה מלחמים נחרגו במקומו: סדן יוסי אחנה, אייל ורור, אייל שמת, יאיר ברק ווותם ענבר. גיא חדר נפצע אנדר שוט, מושי ועקנין באורח קשה.

הלווייה

אה אנהו מוחזירים לך, ריבונו של עולם?

וזב יוגל ספר בפתח הביתין, ברחוב יספין 7 בכפר
גנום. כאלף איש נקבעו ובאו. ונסלמה גדרים חמי
תינו לאין שטצע בקיטנער וילגנו ישבן וקשיים
שיטה וויל גלני,
אשר, הוא גדורל, נשען על האב ומפעט לעט
ותיחס את ואחוות נשענה על האם, והלו, כאלו
בעצם אינם וקאים לנחמו, עמו וויבק אחותם.

זהר כמו השם שלו

היל נמה אחר: "פסוס למעלה והוליסו שטא
יחור מרי טוב לעולם הזה. ואת תמיד רזה להגע לעל"
בנון, החלום שלו היה לתגיאו לשם. כל הזמן שהיה
איתו, כל הדברים הקשיים, הוא וויר שטמיך עוז, איזב
לעוור, כאילו היה הוה החרטת שלו לעוז. טוב לב
כל מה שיש לו והוא ורט שם. היה לו זהה כהו, כמו
השם שלו - ברק. היה מסתער כמו שציך, היה לומם
אמתי, היה לו וזה כהו של דיבוד תג'ci, הגינה שלו
והיבורים שלו. אטמל ריבנרי, כאן השתק והחיל,
הפנה גבו להמשך לבכות עם חבריו ולהיות באבלו.
במשך שנתיים עד לפני גיוסו לצה"ל לפני עשרה
חודשים למד יאיר בישיבת שכירברון. "זהא היה בר"
אות משקען. והוא היה מגיע בסוף לעתון, אבל לא
ברך הו שתגיא", אמרו עליי חבריו לילדיים
מושיביכ "זהא לא קיבל דברים מכובן מאילין, ויתה
לראיה מיהורת על הדברים. והמשו שקיבל בכית
משוע עמק ווק".

אחר מתבררי מציין: "אגן חושב שהצבא היה בשבי
לו אחד הדברים ונוראים כיותר בחויים, ה'חנק אחותו,
הוא בקרים של חופש, והגבא הוא לא מקום של
חופש. אבל וווקא חלק מהחופש שלו היה לעמוד על
העקרונות. ורק מהחופש שלו היה לכלאו את עצמו
באבבא. שם המסתגר מנגעה ממנה לבטא את עצמו במאי
דה מסויים, הוא לא בגין'אים בשבי להיות חיל, והוא
בנראים בשבי להיות רטטכ'ל".
ראש ישיבת שכירברון, מלך אידיאליסט
היה. היה לך רדיה למסורת עד אין סוף. הלמת
לגבא מתק רצון להגע לקידוש השם".

וושענא למן קדושים

ברק עוד להקים את ישיבת רמת-גן. בשכנות ה/or
ראל אומר הוושענא. הוושענא, ווושענא למן קדושים.
עד ביום כיפורים היה איתנו. לא ציפין שיקוץ
אותך למןין של מעלה. איך נפלו גיבורים. ניבורים
בחירות, ניבורים נמותם".
אהבה רבה נמסכה באיתו מעדר מן אהוברים ומכל
הטובים אל עבר יאיר ברק, כמוות לאוטם שכבר
איןנו. ליאיר החבר, שהסביר שוב ושוב את והומר
הנלם לבן כיתה של האבן, ליאיר שבמהלך לימדיין
הנרב למ"א, ליאיר ובחור וגנע, שהה שוק על
לימוד תורה ומשניות, וכל העת העסיק עצמן
בקשיות.

חמי שרון

חילים בוכים
נושאים את ודרון ומזרום ספוגו ויעת.
גונלים תפעדר וטכמים הקבר במעין חמת ועם
טהילים ידים עם ארץ אחים,
חוץ אליו לאחן בכל מוקם.
וחדריך עומרם בגד וכוכים.

ובכט

צוחים כגבי אחר, מתנוועים אנה ואנת,
עומרים על תיל הול,
האלך ומתפרק אל תוך הקבר,
שולחים ד ואוחים بعد חבר,
ומקרבים גם אותו.
רמעות וויעת יהויה,
יד פבושת, פצעה,
לופתת יד שופת

הנטפים גלחצים זה זה
נעטנים זה טהו ונתקם,
שידי היורדים נמתהם,
מטערבלים כלם בכלם,
מי זית, כמותות וחומת,
וילים בוכם.

כשהוד אוזן של הייל יאיר ברק לקבר, נשמעה
ציפורה אורה של רכבות נסועת. רקות ארכות עמדו
חילים, תברים ובני משפה ומייט את הקבר. הם לא
ויתרו על וכותם להחויק במועד ולאר רצוי להפסיק את
פעלת היכסי, כאילו כדי למשוך את רגעי ומנע
האוזונים עם יאיר. רק שעירים ואחת מלאו לנעד.
יאיר ברק היה בנים ובכבוד של ליבורנה ונפתלי. היא
רוזאה מחותית של קופת צוללים מאוחות, והוא איש
תקשורת. לשניהם היו עשרה ילדים, עד יום ראשון
השבוע, ביום הווענאנר רבבה. "אגננו למדנו תורה כל
הלילה, כמנוג דמסורת, ולא ידענו שלחלה. אתה
קיימת ממש את הפסוק 'כל לבך וככל נפשך',
ספוי לייר זרב יושע יוגל, רבבה של מודשיות נועם
בפודסזנה, שם סיים יאיר את לימוי ותיכון שלו.

פשיות היה ואילך לשם ולוקח אותו אח או שניים. קלו
של ראשiosis, ורב יחשע שפרא, נשבר כספדר
להו יאיר, הלכת. באיתו יום שעם ישראל כלו אמר
וואושענא למן הרזני עמר, ווושענא למן טבוחים על
יהודה. ווושענא למן תבריך הגיבורים, עלייתם
לביתידין של מעלה באיתו שעת נוראות שם יש-

נפרדים

צבא הגנה לישראל

דו"ר צבאי 9290
כ"ה בחשוון תשמ"ג
19 באוקטובר 1995

לשפחות ברם תיירנות

הורים זאחים יקרים, פלוגות הקשר של חטיבת "גולני" משתפות בცערם
והודול מכל בכפרל בנכפת לאייר.

ככמם נפל ביום ראשון כ"א בתשרי תשנ"ו, 15 באוקטובר 1995 בפעילות
מבצעית שאבו מקרים על מנת להגן על ישובי הצפון.

יאיר נפל במה שהאמין כי עליו לבצע את המוטל עליו בנסיבות
ומנסיבות.

יאיר היה מקובל על חבריו עמפקדרו, איש יושר ואמץ.

יאיר התגייס לחטיבת "גולני" במחזר נובמבר 1994 ושובץ מרצונו
לפלוגת הקשר של חטיבת "גולני", לאחר הטירונות עבר במסלולו קורס
אלחוט ומיד שהגיע לפלוגה עליה למשימות מבצעיות לבנון.

במושלים נובמבר דצמבר היה מילוד לצתת לקורס סמלים ולאחורי לאזרול
לפלוגה ולקבל צוות טירוניות של פלוגת הקשר.

אויברן בשבי פלוגת הקשר של חטיבת "גולני" הוא עצום ויקח זמן רב
אם בכלל עד שנוכל לגשר על חסרוונו של יair ביחידה.

תשופחת פלוגת הקשר של חטיבת "גולני" תהיה אמתם לאורך השנים ומבטה
לגשר על הפער שנפער בתוככם.

שלא תדעו עוד צער, יהיו זכרו ברוך.

סרג'ן
הימילדי

מייכאל רבלנו,
מפק"ל

נפרדים

כיד. תשס"ג גשאיו
ט' / ט' / ט'

למשפחה ברוך שלום,

את יאיר, לצעריו, לא יצא לי להזכיר אישית,

אך אروعי לבנון הביאו אותו, עקב תפקידי בחטיבה, להכיר וללמוד

על יairo לאחר מותו דרך חבריו ומפקדיו.

לאור התיאורים שהובאו לפני, הצביער לי נער מיוחד במיינו,

שטובת הזולת, הרצון לתרום והעזרה לחבריו היירבראש מעיניו.

במעמד ההלויה הקשה מנשוא הבנתי מאיזה חומר מיוחד

קורץ יairo, כאשר התרשםתי מאצלות הנפש שלכם

ברגע הנורא מכל.

משפחה יקרה, צעריו הוא כפול - האחד על נפילת בנים

והשני על שלא זכיתי להזכיר לפני מותו.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

מצ"ב הדברים שאמרתי בהלויתו של יairo ז"ל.

אתכם באבלכם חכבר,

דן חפץ - רס"ן
ס. אג"ם גולני

חבריהם מספורי

“בְּצִדְקָה וְבַדְעֵלָן, אֲנָכֶם תְּמִימִים מִנְאָךְ כָּבֵד עָזָן”
וְבְעִירִים נְאָךְ מִזְרָחָן וְמִלְגָדָה בְּעִמָּנָן הַשְׁמָן כָּל בְּגַי,
הַמִּשְׁמָרָה עַל מִזְרָחָן אֲמֹעָן כִּי גַּעַר, אֲזֹה שְׁעָשָׂרָן,
עַמְּדוּן לְפִנְזָרָן, כִּי לְעַלְעַלְעַלְעַלְעַל אֲמֹעָן כִּי גַּעַר
סְלִיחָה זְקָרָה לְעַמְּדוֹתָן, תְּמִימִין לְלִילָה זְקָרָה יְהִינָּלָן, וְ
אֲזֹה בְּבָתְרָה יְהִי זְקָרָה זְקָרָה, סְמִיטָה גְּזִיקָל גְּזִיקָל.

וורד אונר בע' שרא' אותו ובקב' את התהילה
או התשובה ואנגל' ג'ינס' גבעת'ם ובראש
היעדר'ם 222, ה'ן' שbegat עיר' האקדוד
ובגד'ר'ן עיר' האגד'ת שאול' זילט' באנדר'ל' גני'ע
או' זאך' לאשיך' זו עיר' זאה' בסקל' וגרול'. ריב'יט
הו'ן' קיר'ת' מער'ת' מל'ט' ללבון' לא אונ'

222. תבשיטות והזעקות בו ובדנו ורישיותם של
בשיט והזעקה צפורי וחומיים בדור ורבו ורישיותם של
למא לזריהם אבליט'ם נביה וצבאותם חוויליט'ם ישנים
חיבתו לא רצינו שנותיהם ושם ושם קשים לנשמר מי שנותיהם
בנאותו ערב למשאותם דבר, נזירים וודתנים, והזעקה של
המשאותו שלוי גליט'ם לבב ערך, ואב והם ישנים כל
זקעה וחסנת הרים גמלון, פמיג'ן נצער בענין
שלול ונטוטטם אל מרכז. מעגל של חומרים קדיבים,
בתהילה פרזבבא, אוץ נך פטלינדרים בישיבא טבייה.
חיזה, וזה רצנו לעיר זרבוב ומיוזן חזיתות אונזבאות,

ונם אמורות לחיילים אוחרים וגינויו כדי לסייע בז'וז'ן
ודוד תבצ', אוחז של שופר ומג'יב, שוחר ורב', שנ' –
זה לא עלי' בדמי' שמה בחרוז' בחרוז'תון, הביע. וזה
נזכר, איש זו רשותה מלהוציאים, מעיל פור' וקדרת
אשכען ביזן, היגיינ'ת ואקדחת, חזיד' את מעיל הפוך,
ובך, חשק', ניכנס אל תלוק' השם האנגלי, "אינטנס מאַיִינָה"
ריט' אוחז'. אג' אוחז' של הדיל' שטרח' לתני' עמי' זאה
בהתה'ז'קסה'. אונד' נך' חוויש' בעד', הקשייב' פוד' במא
רגנט', וינש לאומ' חבור' והמ' אוחז' ביש' לוחט', ווא
אפר' לו שיסכד' על עז'ט' בעז'ז' זוכב' על אונטער. אונ
בכל הלא' השובל' ווועט' אונ' המעל' והספּה' והוואַיְז'
הוואַיְז'ה' העז'ז'ה' ווועט' ווועט' ווועט' ווועט'.

א-ז' דילטנערען, קאנַד נוֹרְמָה מִבְּשָׁרָה: אַלְפֶרֶת אַזְרָח
בְּנֵרְשָׁיִת יְמִין, וְעַמְּקָם הַמִּזְרָחָה בְּשָׁמְרוֹת אֲשֶׁר חַדְרָה
וְחַדְרָה נִזְרָאָה גַּלְגָּלָה וְסִינְעָה לְאַתְּ בְּגַעֲמָה גַּלְגָּלָה וְסִינְעָה
בְּשָׁמְרוֹת אֲשֶׁר שָׁמָרָה כְּלָמָדָה, בְּשָׁמְרוֹת אֲשֶׁר זָהָרָה
סְמִינָה אֲשֶׁר שָׁמָרָה כְּלָמָדָה, בְּשָׁמְרוֹת אֲשֶׁר זָהָרָה
אֲשֶׁר שָׁמָרָה כְּלָמָדָה, בְּשָׁמְרוֹת אֲשֶׁר זָהָרָה כְּלָמָדָה
דָּבָר אֲשֶׁר שָׁמָרָה כְּלָמָדָה, בְּשָׁמְרוֹת אֲשֶׁר זָהָרָה כְּלָמָדָה
לְסִינְעָה, אֲשֶׁר שָׁמָרָה כְּלָמָדָה, בְּשָׁמְרוֹת אֲשֶׁר זָהָרָה כְּלָמָדָה
בְּשָׁמְרוֹת אֲשֶׁר שָׁמָרָה כְּלָמָדָה, בְּשָׁמְרוֹת אֲשֶׁר זָהָרָה כְּלָמָדָה

“אך אַלְפָי מֵת בְּנֵי רֹמֶן לְמִזְרָח וְלִבְנֵי קָרְבָּלָא”,
לְמִזְרָח וְלִבְנָה, וְלִשְׁעָם מִזְרָחוּת יְמִינֵי אַסְמָנוֹןִי, זֶה שָׁמֶן
בְּגַם כִּירְדוֹתִים גְּמַדְגִּים אֲנוֹ מִזְרָחַ עַלְמָן אֲנוֹ
וְתִּזְמִין, וְאַתָּה כִּסְרֵר לְמִזְרָח מִלְשָׁמֶן שְׂמָרוֹן הַכְּלָלוֹת
לְשָׁמֶן וְעַתְּבָה בְּמִזְרָחַת, וְזֶה טָבָע לְמִזְרָחַת אֶת
סְבִילָה לְמִזְרָח יְמִינִי, וְאֶת כְּדַם אַזְמָה לְזֶה, אֲשֶׁר גְּדִיבִים
לְמִזְרָח פִּישְׁקָן לְמִזְרָח, מֵת אַגְּבָה מִזְרָחַת לְזֶה, וּרְמִזְרָח
בְּנֵי קָרְבָּלָא שְׂמֶן וְלִבְנָה; וְשָׁמֶן.

“זיכרנו בזאת שנות הפלישה לארץ ישראל איזען למיטול
כבוד כל הארץ, והזיהן כל רצונתה לא שמה לבני
זה שפצען כל הארץ”, האציג נשתלן או ריבניא זאדי

בם בוגרלו לא שכה חרב לזריזות להיליטים סטינליים
בכדו ולשלוח תבוחרים לטסא"ר ומשתאות ואבלוט.
אנו מבריעת אמן בחידלי ובבקשי חביבת גולני
שעשן נכל יובלגום לשפוד על בירתם במנת מלוי
תקיחת, ושורדים למם טופזחים על ובגתת המדי-
נה לעין והרב ברכתי והנדש - כל זאת רחמן על
אזרחים, בסוף געשה אקדח על רוזנביין.

קטעי עיתונות

למגנזה מלאה בנן עיר. מאות הנאספים אל בית הקברות בסגולה לפני שבעה, שמעו את נחתוי מפדר את בנו בסיעו ספרם המפלא של ברורה ורבי פאץ שניי בנים מנו עליזים בעקב שבת ורא מסגרני הספר, לעניות דעתך, כדי להעתיק לפקאות בת הספר ולגורל עלייו דורות של תלמידים והדראים היודאים של רבי האב השכל נפתלי, לא נפלת משומט טקס של גבורה נשנית עליו אנחנו מתחכמים בארץ זה.

אם החלטי לספר כאן על חייו ומותו של יאיר ועל התמודדות הוריו – וה לא כל כך לפעמם, כמו לעמינו. בצעירותם דרו בתוקף כל נין של רמן שם מל או מופת, אך עם מה שרואים ושומעים בפניהם איתם, אי אפשר לחותוכת – לנויה וג�팲 גם היום בדלאט דוגמא להשראה להברה הישראלית בולח, שלצערנו, חייבת להתרמודעם שכול ותמות וושיטים ים זין, יון בשירות הקטל של דרום לבנון הן בשנות הקטל של בכיש ארצנו.

כדי להבין את יאיר – צריך לספר על הוריו, ו כדי להבין את הוריו – צריך לספר על הוריהם שלהם. צבת בגדת עשויה, ודור לדור יביע נם אמרו ונם אמרה וגם השקפת עולם. لكن – חשוב לדעת שאביך של נפתלי היה לוחם בצבא הצבוסלובי בידי מלחתם

שלו. בגיל שלוש, כשמאס בגן, ברה הבית – זהה ההגבלת בעאמאות מחשבתי והתגונתיות מוחלטת" אמרות לינדה. בשיחות עם הברי, תלמיד ישיבת שב' חברון, למשל, אף גולן, שמעתי אותם אמרים: "איך היה נאמן ואומן מוחלט לאמת שלו". ומשהו אחד תיאר את הסאלות החקרניות, הפרונטוכטיביות, המתעקשות להבין עד הסוף, שנגה לשאול את ראש הישיבה, הרוב משה בליך.

הוא היה חבר בסניף מרכז של תנועה בי"ע בפתח מדריך בשעריה. בסביבתו הスクבה התב楼下 בשובב מובוק, לא מהתלמידים שושבבים שועות על שעורי בית, להיפך. אבל בן אלה שרצים לשחק בבדור עם החברה או מתגושים עם הוות, ובא תזרע מבחןת הגיל (אשר) בכל הדרגות.

אתרי המכינה בכפר סבא, החליט יאיר שהוא מפסיק לביון מודרנית נטע נפרד מהנה, כדי לחיות עם התברים. לא עזוזו כל שכונתי ההורדים שבחר בתיכון ישיבתי אחר, או קרוב יותר לבני.

כשLINGERA התעקשה ממש – עשה טונה והחליט לנחות תיכון אחר. נשאר שם חורש, והוא אללה גביהה והברון – אני חזר למדרשייה. יונדה, שב נסחלה להשתער: כל הכבד שאותה רוזה לעזר לאחרים, עשה ואת אמרת תיכו נשתרך למדוז פואה וונזניטים – תשקיע בלימודים, בקסט. אבל יאיר החליט שהוא מתגבור ויעזר לא מחר ולא מחרתים אלא עכשו ומיין. למדר בקורס חוגשים והשקיע שעוט ארכות ומילוי. אידי אדרה, אפילו על השבעון הלימודים. בחובש – חמ"ד"יא אדרה, אפילו על השבעון פולינג ורילג המצוקים הנטורף לחבר שהליך למדוז פודוסל, והרכבה הפך גם הוא לתחריב, באך הכרוזל, הרבה המומנת על סופים – וטילים, בכלל. עם מנהלו, הרבה

מאות נעומי גולן

העד בעשרות וילרים לביות ברק ששלל לפני כשבועות ובן הכביר יאיר הייד, חזיר מזענו צונע צודים של ים שלישי ששחיק תבוקת מלובב מארד את פניו. לנשח חלומות טרייש ענברות מודפס שמשפטו "ברק" וסביבו – עשרה שמאות של בנים ובנות, סולם לריזם של דיד לינדה וופפה ומשפה מפ"ת מפתלי, מוגרט אלקסונקה וטלקמוניקייה. לדוג נפסקת שחתנו על חייו ומותו של איר דל ולינדה מותבקת את בנה בשתיגת ותילה ואשר ורחל, ארבעה מילדי המשפחה הממכים איתנו נשלון, מתייכים גם הם.

חולצתו של הקמן מגירוי. אין את גאותם ושמחתם של הוריך במשפחות ברוחם הדלים והן את הילוך הפגמי, השביס, המורשים והמאפק והניכר בכל הליכת הבית הזה. אDEM ניכר נ-בשכלו – והאוורה בבחיה רק מעוררת פלאה והעריצה באזילותה המאפקת. וגם בהשלטנה מלאת האמונה בגדרה שנגודה על הבן הבכור. חברים וחברות שפכו את הבית בימים האחוריים שמענו את לינדה מכסאת בשלחה ובכיתחן עילאי את אמונתה שיאירoca וכה

הועלט השנאייה, שהוא גם ל闯 כפרטין בשורות הבריגדה וצביה בתקד' ג'זב' האדרום, שהיה אגנתן, ובשנת 1949 עלה לארץ כשליטו התינוק בוועוועטה, לאיר מנק – לא מפלא לגלות שנטלי ברק בעצמו שורת בקע בעזה'ל כשבע עשרה שנה ורף לפני תשע שנים פרש משורת הצבה, ואשר לリンדה שגולדהanganlia ולמירה רפואה באוניברסיטת לונדון, כשהשאלה אחת האם חונכה לזכרון מהבית עטמה: "זאת יש בכלל בית יהורי בעולם שהוא לא ציוני?" האם אפשר להתפלל שלוש פעמים ביום ותחנה פעיננו בשומר ליצין – ולא לאות בקד התהיכות למשמש האמונה ולעלות לא-ץ?" העתויו: עבירה שייזוים רבים מתפללים בתפוצות ולא עולים, ולינדה הגיבה מהירה כברך: אם את אני לא

מבינה אותך... לינדה עלתה כרופה צעירה ונקלטה במחלת היולדות בבית חווילם בייליסון. שנולדו לידיה – עברה לרופאת משפחה, שהיא חונבנה פהות מבחינה משמרות ושלעות עבורה, אבל בדורינה הראשון עט איר – עדרין עברה עד לרגע האמור, וזרנישא נפלא כל בך, שלא הבינה על מה מתלוננת נשים אחרות ששחן בזילון או יולדות לירם. וזרנישא עבירה שיזוים רבים מתפללים בקד – הם כנראה חשעה הנגנית והוננת שפאו לא-ץ"ו... ■■■

יאיר לא-ץ' הוא לא גוות, "צ'ינוק בייפי" אומרת אימן בעיניים מאירות. עם בעלה עשתה או הסכם, שבתבעת חודשי חייו וראשוניהם של הכביר, וורשי התונקן, היא תתעורר אליו לילילות ואחר מכך – תעורר ויטפל בו אבוי. מרגע שעמך על רעטו – "עשה יאיר מה שבראש

המשר ..

כשותניים לאננו - הלא יאר עם אותן שאיפה

טניית אופיינית לתת את המיטב טירונות, קורס
קשר, לבנון - וגטלי אבוי זוכר בצד בנו והלונן
שהנה הוא בבר וו חורש במרים ועדיין לא עשה שום
רב רציני. רציני - קרי לבנו.

כשלעה לבנון - המשך יאר להיות נאמנו
לדבוקתו במצוות ובאמונה. בלילה ואשון של ראש
השנה פקר עליו המפקר להוטף סולר לנגשים. יאר
ניתה להתווכו - בשל קידושת היום, קיבל עליו את

הדין, אחרי שטמע מומפקד שוהי הפקרות וגם את
התגion שבזה (הסיפור לגע להורים ממקשו של יאר
שבא לנחםם).

בינתיהם - הלא המפקר בעצמו לתפילה התג.
עובדת חצי שעה, עוברת שעה - וyar לא מצטרף אל
המתפללים מה קורה, תמה המפקר, הרי ממן יכול
היה לסייע בבר את הトルוק, היכן יאר?
ואו יואז המפקר החוצה לחפש את החיל שלו -

ולງדו פוטע יאר מכוסה כתמי סולר שחורים מכி
רגל ועד ראש.

מה קרה?
יאר ההליט על דעת עצמו לצמצם את חילול התג
עד למיניהם ההכרחי - ולכן במקום להתגוע את
הנוגדים. ולנסוע אתם עד למיכלי הדלק - לחתוג

יגל, מזא לשון משותפת וכיימת טלאה. עד כדי כך
שגם שנים ארבי ששייך תיכון - נחוג לנוצע לבית ורב
ילול ולימוד אליו חברות. וכך עשה יאר גם בערב
ראש השנה תשנ"ג, ימים ספורים לפני מותו,

כשסייע את המדרשיה הצעיו. והוא שילר
ל"חדר" - "כמו קולק". אבל יאר בעקבות עצמאו
החליט אותו: "קוזק מאות אותו ישיבה" - ואחר גdag
מאה אחד צבא. כסיפום הקתומך בכל מודו לכל
יעיסוק, החליט שם ענא - אז שלוש קנים מלאות
וכך, דבר ראשון נסע לחפירות לישינה שכנה או
למרגלות מערת המכלה.

שנה וחצי היה בתברון ביום אחד הופיע בכית
והכיזו: אני תלך לגולי - ובינתיים, עד לגיטם,
אלמד בישיבת רמתגן.

ליישיכת העזירה ברמתגן אין פניםיה ראייה
לשמה, אין משכן רציני, את יאר זה לא הדאג
בלילות - שכוב לשון על ורצפה בישיבה, אפילו
שבמרחך רבע שעה ממש חיכה לו בית הוורי החם
המורופר...

לינגרא ונפתלי לא התרדו מכך. הם מכדרים מאו
את עצמות כל ילידם והדבר מתבטא בכך שככל בן
ובת מעורת צאצאים - לומדים בתיכון אחר. אשה,
לודגמא, הבא בתור, הוא עתודאי וכטודונט לככללה,
מה ששב מוכחה שאין כבית ברק "שטענץ" של
התנהגות והינך. הסיסמה המרכזית שעלייהם גורלו
כולם הייתה: "עשה את הכל טוב אתה יכול". זה כן
משמעותם לכלם - וזה הדגם היידי. שבו מוכנים
להזוזות כ"מרם משפטאים" של אופי והתנהגות -
לשאוף למיטב אבל לכל אחד לשאוף למיטב
אחר.

במקרה של יאר - המיטב שלו כולל התאמצות
למלא את מקומות ההלכה והتورה עד למקסימום.
דוגמא - כשהנסע אליו לביקור קהביה באנגליה, אצל
משמעותה של לינרה - יאר סרב להזטורה. הוא עמד
לא קשי ביפוי של חורל והזכיר לאמו שותהלה
העכricht אסורת לצאת מארץ ישראל אלא לשולשה
רברים וביקור משפטתי לא כלוי לדעתו בשלושה
הלווי:

זר לינרה, שכוב יהיה לא נזגת לפני הקופסאות
המרובעות של הנורמה החברונית (את הכרמיזות
לבניה למשל לא תגגה באולם על רביע עוף אלא בבית
הכנסת הקולתי חאת כשלפני כן נסעה המשפחה
לרחובות הכותל המערבי שם הגיע יאר תפילה בפעם
הראשונה בחיים)

קטעי עיתונות

סמל יאיר ברק

"דָּק בַּתְּאַחֲרָיו בִּיהֶש לֹאֵר אָח בְּרַכְתַּה הַגָּאֵל"

"לינורה, האם, רצחה לחת ליאיר עוגיות
לחג, אבל יאיר אמר לה שהוא אינו יכול לך
חת אונן, כי אין סוכה במקום שבו חשב
בדרום לבנון", סיפר חבר של המשפחה.
"אגי יודע ש תמיד כשקרה משהו בחו' נוכ'
ריט בסיפורים שיש לו קשר למגנו, אגוי
רץ יודע חזרו תקרוב של סמל יאיר בראש, בן
נאלא' להיפוך מיאיר בנה, הוא הרגישה רע,
אולי היה בכך משהו פנימי,מן מהושה שرك
אם יכול להרגיש".

■ בן ואח אהוב

יאיר, בן למשפחה דתית, למד בבית הספר
היסורי יבנה, ואחר כך כבית הספר התיכון
במורשת נזם שכפרדים חנה. לאחר סיום לימודי
מודיו' עברה לישיבת שב' חביב, אילם רצונו
הוע לשרת בצהיל, הביאו לחטיבת גולני.
"יאיר חונך על ערבים כמו עוזה לולות",
ספרה לרובה משפחתו, "אמו לינורה היא רופא"
אה מתה מות בקופת חולים מאוחרות בפתח
תקופה. אביו, אס"ל במיל', עסוק בתיקורת.
"כמה קשה לקלוט את הבשורה וקשה היה
מה אפשר לומר על יAIR, שהה פרט, שהה בן
ואה אהוב, שלווה נעים הליכות. כה זהה ואני
אמינה שכך היו גם כל חרבין ליהודה שנחר
נו אליו. זדקה אמו, לינורה, שאמרה לאחר
שנודע לה על מותו של יAIR שהיא טוב מדי
כדי להישאר בחיים".

■ מארט רון לוי

"לפני כמה ימים יואר עד שלאו אותו אם
זה צריך לחת לבית בנת בדי לביך את
ברכת הגומלי. עבשו כבר כל הבדות
שביעיים לא יחו' לו" - בך אמר אטמול
בבבי חזרו תקרוב של סמל יאיר בראש, בן
20, שנודע בטענו' בדרום לבנון.
עשרה בני משפחה וחברים הגיעו ביום
ראשון בבועו לביקום של לינורה ונפתלי ברכ
עם היודע דבר מותו של בנם יAIR, הבכור
בן עשר ילידם.

■ בשורת אוב

לאחר קבלת הבשורה המרה מיהר האב,
נטולין, לבית אכבי שבתונה על מנת לבוש
לו את בשורת האוב על מות נכדו האחוב.
ఈ השור וצאב בביתו בירוד עם שאב בני
המשפחה, החברים שעמדו במתה הדירה הצבע
עה בכבר גני שבטה רקודה מיאנו להאמין
כי יAIR, חברם הסובב, אינו בין החיים.
ביום שלישי האחרון, נסעו לינורה ונפתלי
ביחד עם יAIR למיטה שבצפון, עשרה וחצי
שיט שירת יAIR בגדה, ובדרות לבנו הצב
לפני כחראש את הוג הסוכות והראשון עד הס-
פיק לעשות בכיתו, ביחד עם בני משפחתו
לאחר מבחן, ביום שלישי, יצא עם החורים לצ-
פו. הם בקשו ללווחו ונפרד ממנו במטולה.

קטעי עיתונות

"היה שלום, ונער נפלא, לוחם, אחינו"

"תמיד הייתה ראשונה בכל משימה, וכרך במשימה האחרון", ספר לסמיל יאיר ברק, הבכור בעשרה ילדיהם של נפתלי ולינדה, מפקדו מגולני

"תמיד הייתה ראשונה בכל משימה, וכרך במשימה האחרון", ספר לסמיל יאיר ברק, הבכור בעשרה ילדיהם של נפתלי ולינדה, מפקדו מגולני

קוברים הדום עמה רק השבע
בחלוויות של שלושה
חברים".

בנימ שופת בוק עמדו
בחווית הקבר. החורים, לנגודה
ונפתלי, וילדיהם נפרדו
מיair, הבהיר מבין עשרה
ילדים. בכח חורש קטע מעט
לעת את השקם, שעטף את
החלקה האבנית.

הרוב צוקר, יוזץ המשפט,

אמר בדרכו הפריזן. "זה דש

תשוי זה הוא חדש של תחילת

וראשווניות. אתה, יאיר, היה

ראשן בילדים, ראשון בנים".

מפרקתו של יאיר אמר: "התיצבנו פה

היום להיפרד מך. העיניים רואות, אך הלב

מסרב להאמין. תמיד הייתה דאסון בכל

משימה, ובכך במשימה האחרון. חיליל לא

הפסיק. מצאת את מותך לבנון, במלחמה

הקשה. התיצבנו פה, אנחנו חיליל גולני,

להצדיע לך".

היה שלום ילד יפה, נער נפלא, לוחם,

אחינו.

סמיל יאיר ברק ז"ל

מאת חיים ברזידא, תנג
דיעות ארכונת

על השבייל המוביל
לחולקה הגבאיות בבית"
העלמיין, "סגוליה" בפתחה
תקוה, עמר קשייש בעל זון
לבן, הקומק יומ'רים בחנות
ובאמירית קרייש על קברי
גטפראיב. מריין של לווית
אינו זר לו. בשחלוף מלפני
מעט תלויות של סמל איד
ברק זיל, נצפו עיני של
חוון וקשייש. והוא התייצב
לפער זעם, והישר מבט אל

הארון והצמיד את ידו ויתנית אל מטבח
ברבדעה צבאות.

אפילו לחומי גולני הקשוחים ביותר לא
נותרו איזשים מול המהות.

מאז צעיו אחורי ארון של יאיר ברק, בתוך
דממה מעיקת. חיללים בכותמות חומות עמד
תובקים. לחומים אַזְעִירִים, שאבדו בתוך שבע
ימים תשעה מהבריחם לנשק.

חיליל אוד לחש באחונו של חדרה: "אנחנו
נכיסים לסתטייסטייה מסוכנת. החברה שאחנו

קטע עיתונות

איך בוק היזד - קווים לדמות

מנתנו וטורה זו נס נס
הנחותם.

בחלוותנו השתתפו כל כנ'
טעוזו זובים ממחוזים אחרים
במדשאה וכן בשבעת-ים האם
בא נולם לבת הורו ליחס
אבלים כאשר כל החברים
שהכירו סיטר על דלתם נשוא
זוכך ליבן פפי שהברושים כאו
לידי ביטוי-קשהותם איתנו.

טעז אמת התורה שמי, בחר
לחמשך לאחר סיישו את חוך
למושץ במדרשיה בישינת שבוי
חבור שס שדק על לימוד התורה
בשקודה נפלה תוך זיבוק
חבירים ושתי בגזמא את מורותם
של רבתוי בישיבה.

עם הסתלקותו למרומים אבדה
מדרשת "יעט" אחת מדימות
המוחם שלה.

תגנצה

טורי ומונצחים בקרית יעקב
הרוצוג כשר סבא

וכמו שיש כלט
יאיר באחבות
מוריה, במידות
שובות, וביראת
שנים. חוות זבח
לועצה זו מצד
מוריו ורבתו
שנון קירוי. את
שקיוחו בז'נ'ז
ונחשיעתו
בליטויים, והן
מצד חבריו
שהאהבו אותו
רבה מן מודיעו
הטובות וערתו
לונגעת, תכונה בה
הצעין ביחיד.

יאיר היה בעל
אופי טהור-טbus ורמאניג
פעל לא לאט. ליטוש החמתוי
של המחוור במדרשיה והפק
אותו למחוור מנשע, מאוזע
ומלכד. חברי רבים אהבו
והערישו אותו בשל כך. השפעתו
הברחת לא העשומה על בני
מחזרו בלבד. שמו נשא פפי כל
המוחרים במדרשיה שראו בו

אלל נבד ריך על בית מודשייט
יעטס" בהיולע דבר נפלוינו
בימורים של בון המכינה בכפר
סבא והמודשייה בפרדס חנה
ההיל יair ברק הייז שנחוג
בימים החשענו בבה בחתופצת
משמעות בלבנן ייחד עם עד
חמשה מחברי ליחידה הייז.
לאורך כל דרכו במכינה

"שלום ילד יפה, שלום לוחם"

מפקח היחידה נפרד מיאיר: "העינים רואות
אך הלב מסרב להאמין. ראשון הייתה בכל משימה
וכך גם במשימה האחרונה בה קיפחת את חייך.
היתה חיליל ללא הפסקה, יair. עלים חמודות, היזד
ית לדוגמה ומופת במקצוענות ואומץ לב. החיזוד
שלך, יair, אותו חיזוק רחוב, חסר לנו. התיצבנו
פה להצדיע לך, אנחנו, חיליל ומפקדי חטיבת
גולני. היה שלום ילד יפה, נער נפלאל, היה שלום
לוחם, היה שלום, כי אהינו אתה".

השקט שאפיין את מסע ההלויה היה אולי
מיגן העצב החוק מכלום. ההורים, האחים, כור
לם עמדו חוך ביחיד ויצרו שרשראת אנושית גדור
לה וכואבת. אריבת, חברת משפחה, עמדה בצד
ובכתה. "מה עוד אפשר לומר כשהוגרל מתהפר
ואב ואם קוברים את בנים", אמרה.

ועל תלולית עפר עמדו מגדר חברי של יair
מהפלגה — ובכו. בכ"י של גברים, שמנסים לא
להישבר.

מאט רון לוין

בבנisa להתקה הצבאית בבית-העלמין פגוי
לה במתהתקווה, עמד אטמול קברן קשייש
וחצדייע לשירה הצבאית שלילוותה בסעמ
האחרונה את סמל יair ברק זיל — שנחרג אוּר
ליום אשון בדורות לבנון. אנחת הכאב שטפי^ר
זה מנורנו של הקשייש התווספה לבכי העוצר
שליווה את מסע ההלוויה, בו השתתפו מאות

מחברים, בני משפחות וሞקרים של יair.
אביי של יair, נפתלי, דיבר בהתרgesות גדור
לה: "בחרת ללבת ולשרות שירות צבאי מלא
בגולני, מתוך שאיפה להיות עם עמד ישראל,
ולהגיעו להיות לוחם בפלוגה נבחרת. אנו יודעים
שלא היה לך קל, אך תמכנוך וננתנו לך הריג"
שהשאנחנו גאים בכך, בדרך שבחרת. העורה
לולות הייתה נר לרגיליך, בתנדבות במד"א,
בעורה לחבריך, ב מידת השירות העמוקה?

לזכרו של יאיר

ממחשובתו של יאיר

ממחשובתו של יאיר ברט חיין

(ותקרא בז' גבשלו תחטעו עברו "אחדות וישראל" עט משפטו חנופלים מחותיבת גולן
בחומר אוכות וחשנו)

מקום יישוב

1. אסור בשום פנים ואופן לנורם לנכור בינו לבן חברות אחרים שהקפרתם על שמירת
מצאות שונה ויש לעשות את כל החמאציט ולחשתמש בכל התהבותות כדי לבצע זאת. ברור
כי חסיג תבלדי והיחיד הוא לא לעבור אפילו בטרחה קלחה יותר על קצה קו צל יוד
מדיני התורה.

נקה גוּת ונקה אקיַם

2. מה אתה עושים בשל מדינה? לחשוב מחשבות, לחבון הבנות, השיג השנות. זה לא
מספיק, הבעיה זה לישם, לפועל, לכון את כל המעשים לכיוון הנכון וזה פשוט!!! ועפאי זה
יובן מה שモבא "בתניא" שהמעשים הם חם שפועלים את הפעולה האמיתית בעולם.
הकושי האמתי הוא לישם את ההשנות באיכס, בחול ובבוץ. הפיכת המעשים הגשמיים
לטובים וכונונים הוא הקניין האמתי בנפש וממילא המשכת האור בכל העולמות.

הזהרים שאנו קוראים לך נתקומת הימ אתקוק נתקאות ספיגין נתקונו
ספ יאל היין פאנק הפליאם.

הזהרים נתקנו נתקומת נתקאות הימ אתקוק ספ יאל פאנק
חכרון" ואתקם נתקונו וריכס נתקואז צפ נתקונינו פאנקיעם זערם,
ויחסו נתקון אדק פאנק אסן אדק נתקון נתקון נתקון פאנק.

הזהרים נתקון נתקון צפ נתקון צפ יאל, רקי'את הזהרים ספ יאל אסן
וינקלן נתקון, וכפז נתקאה הכלאיין נתקין נתקין הצלם הלה. סעה
חיגים, גוונאים פאנק"ה אתק נתקונינו נתקון אתקון אתקון. מקה"ה
נטק אתקט נתקואים יאל, ספ אתק אתק נתקון שורה צפ פישות זערות
ספחים, וכפז אתקן אתקאות. יא נתק אתקענו אסק, זתקרים נתקון אתקון
נטק אסק, סתק אסק יאל אהלהcoli ספ, נתקאה אהתקים ואתקרים
ספ אסק.

המושר...

קבלנו לעזינו - במל"ד עוזי שטיין,

לזהיר מאריך בדיבור ובכינועת, לא לקרוא עיתונים וספריו וול למעט אם הם נזכרים ממש או במקבים ממש מאד מיוחדים.

להתייחס לכל בן אודם במאור פנים ובחיצונות,
להתבונן בגודלו, ותברך ולציר כל חומן אותו ותברך שמו ומשג� על חשלות
בכלל תעל בפרט. לרבות אהבת ישראל עד חרגשות כי א' משישראל כנענו ממש,
וממילא בעיה תעלם קנקנת מלאיה.

אם איזת מקאת ומצעה

לבחן לחיכיט שבע עניינים לחקור כל בעיה ולהוציא ממנה את כל החמייך, טחות וחיטוב
מתוך ענה וחכעה אבל לא לוותר על שום קוצו של יוד של מה שנראה מתאים לשיט לב
חטיב לכך שנשארים באובייקטיביות ולא מושפעים מגורמים חיצוניים. צריך אוטם רב
תעווה רבה אם ווץ לסלול דרך ולא ללבת כסוס "כפוד אין הבני".

התורה היא סדר העולם, "הסתכל באוריותה וברא עצמא". "חפק בה והפק בה דבולה
בח". התורה היא יסוד הכל. אודם שיש לו שכל של תורה, מיקנות של תורה, יש בידך את
המפתח לכל החיים כולם. התורה מקיפה וכוללת את החיים כולם.

על מנת להגיע לכואת רמה של תורה דיליה המנתבז אותה בית החיים, יש לחעמיך
ולשകוד ב תורה באופן שיחיה קניון תורה ממש שחזורתו תשתפל על כל ישנותו שהוא יפה
לטורה חייה באופן זהה שהקדושה התפרץ מכל אבריו ותקרין על כל הסובבים אותו להפוך
ליודם שלם"י" (לא מכיר בכלל).

כדי להגיע למדרגה כזו שבה התורה משמשת כמנוע הנזול של החיים המכוננים כולם,
לקדוש שם שמיים והיות לו השם יתברך "דירה בתתנוּנִים". יש לשנות כישיטת הרמב"ם
ולסודות משביל החוב שבו החיים צרכיים לכלת אולם מבלי לעبور את ההגבלים הבאים:

- קוצו של יוד של הלכה "קטנה".
- פגיעה באדם אחר באופן שהוא נגד האמת האבסולוטית או שיתפרש אצל בצויה
קשה. מה שיכول להתקבל בחבנה, יש עם כל החער והכאב לבצע.
- בכל דרכיך דעהו בשעה שאן בירוח אונס דואויתא לשעות משתו אחר, יש
לעשה אותו מכל הלב.
- לשומר על בריאות תקינה.

כג אָמַקְיָה כְּמַאֲקָה גְּמַגָּה אָמַקְיָה

מוששייך - כי תשא תשניאג

יהודי אמיתי - איינו אומר יהיה טוב אלא כל חומן טוב, מכיוון שהמצוות היא מהלך
שלם ומילא כל פרט ופרט בו צריך לאפשר לאדם לשכלל את עצמו ואת המצוות
הכללית יחד עמו וכן "חייב אדם לברך על הרעה כשם מרוץ על הטובה". מכיוון שהדבר
הנדמה לו כרעיה מלאה אותו תפkid כמו חטובה וכן הברכה על שניהם חיבת לחיות
שווה.

גסויים פורי, אך כוונה מהות קדם יצירתי וגדאי, וקדם כפמי
תאנאקה, וכך א' גרא גרא דה, ריכתאךן איטו, ומחקרים.
ספוג האנטוכהijk sietchim תרחותאים וספוג אט וטלט,ijk
אתכגיגים ונקיין ערערג ורעדיג גאנזות ופתקה.

ויהי כՅוֹן שרך גערין פיאנא"ק אם תחיה מתניתה אמרה פיאני

JNK

יאיר יהודה ברק ז'יל

1975-1995

מד' חודש בחדשן

ב' • בית הכנסת ומרבו קהילתי 'meshbo shelot', רחוב מוסטבו 10 מ' • נילין מס' 43 אדרי תשנ'ו

**גילון זה מוקדש לעילוי נשמו של
יהודה וairo ברק הייד, שנפל ביום הושענא רבא התשנ'ו ברום לבנון**

"לא בשמים היא" - סיפורו של יוסף משיטה

רב אילן אלסטר, רב בית הכנסת

על מצות התשובה הכתובה, בפרשת ניצבים נאמר: "לא בשמים היא... כי קרוב הדבר בפייך ובלבך לעשותתו". נאלת השאלה, האם התשובה היא מצוה כה קליה? הרמב"ם אומר גם כאשר השב מקיים את מצות התשובה על כל חלקה, לא קיים את המצויה בשלמות עד "שיעיד עלייו יודע תלומות [=הקב"ה] שלא ישוב לה החטא לעולם".

בפרשת תולדות מסופר שיעקב לובש את בגדי עשו, ובא לפני יצחק אביו בערמה, כדי לקבל את הברכות. "וירח את ריח בגדי ויברכו" ויאמרו ראה ריח בני כريح שדה אשר ברכו ה". חז"ל בבראשית הרבה הסמיכו את סיטרו של יוסף משיטה לפסוק זה. יוסף בוגד בעמו ונכנס לבית המקדש, לקדש פנימה ומוציא את מנורת הזהב. הרומאים לוקחים את המנורה לעצם, ומצווים על יוסף להכנס שוב. יוסף מסרב ולא נכנס לפיותים וללחצים. בסופו של דבר הרומאים ממיתים את יוסף בידי מה שמשונה. מילוטיו האחוריות של יוסף היו: "אויל לי שהיכעתsti את בוראיי". יוסף משיטה, הוא סמל של יהודי שבגד בעמו, והפק להיות בעל תשובה גמור.

מדוע חז"ל הסמיכו סיפור זה, לסיפור המקראי בו יצחק מריח את ריח בגדי של יעקב המוחפש לעשי? לא נראה שהדים מילוני הלשוני בגדי-בוגדי הביא את חז"ל לכך. יש עוד מקומות במקרא שעוסקים בבגדים. נראה שיש כאן רעיון עמוק: הבגדים הלבושים של הגוף, הם סמל לחיצונות שמכסה את הפנימיות. ריח הבגדים רומז לנשמה, וכما אמר חז"ל במסכת ברכות שהריח הוא דבר שהנשמה נהנית ממנו. חז"ל רמזו לנו כאן, שבכל יהודי איפלו בראשו ושפלו כיווסף משיטה, מסתתרת נשמה גדולה. החטאיהם הם הלבוש החיצוני של הנפש. כמו יעקב שלbos בבגדי עשו הרשות. ריח הבגדים רומז לנשמה האלוקית שמצוות איפלו אצל בוגד כיווסף משיטה. ברגע של אמת מתגללה ריח בגדי של הבוגד, זוהר נשמו של זה שהיה לפניו רגע קט רשות גמור ועתה נחפקבעל תשובה גמור.

אולי בזאת נוכל להסביר על שאלתנו: תשובה גמורה היא מדרגה גבוהה, שרק יודע תלומות יכול להעיד עליה. אמנים הקב"ה בחר בנו מכל העמים וחיו עולם נטע בתוכנו ומצד הנשמה האלוקית שיש לכל אחד מישראל קרובה אלינו התשובה.

דבר המערכת

בערב ראש השנה תשנ'ז ברכינו לברך את כל חברי הקהילה ובני משפחותיהם בברכת שנה טובה, שנות שלום, שגון ובריאות.

במידה ומגענו ברגשות החברים, הרי בהזדמנות זו או רועים לבקש סליחה ומחלילה מן הפרט וממן הציבור.

בערב הימים הנוראים נחל לנו כי נזכה בשנה הקרובה שתהיה זו שנת קירוב לבבות, שנת אהדות, שנת סובלנות הדדית, שנת אהבת הזולת, שנת גמלות חסד, שנת הקשبة הדדית ונתנת שמחת חיים.

תהא זו שנת שמחות, שידוכים, חתונות ולידות ונתנת סבתות וסבבים צעראים. שנה שבה ייאלצו הגבאים להכrico מלחתת חרומה נגד רעש הנכדים בביבהנ"ס.

תהא זו השנה שבה יתגברו הורינו בכבוד ובשבה טובה ונסחיל לתמוך בהם במסירות ובאהבה.

תהא השנה הבאה שנה שבה לא נדע שכול במלחמה, בתאותות דרכים ותאותות אימוניים.

יהי רצון שבשנה זו יתברכו מנהיגינו בתבונה מדינית ובמנהיגות אמת לאיחוד העם ולמניעת מחלוקות..

המערכת: לאה בהרב, יוסי גroman, נפתלי מנדלביץ

זמן התפילות לימים הנוראים תשנ'ז

יום א' של ראש השנה
שחרית
מנחה
ערבית (ליל ב')
יום של ראש השנה
שחרית
תקיעת שופר (זמן משוער)
מנחה
ערבית מוצאי ראש השנה
ஸילחות
ערב יום כיפור (יום א')
ஸילחות
מנחה
זמן הדלקת נרות
יום כיפור
כל נdry
שחרית
יזכור (זמן משוער)
מנחה
סיום הצום

שנה חדשה בפתח - שנות תשע"ז. כולנו מלאי תפילה, תקווה, בקשות, שאלות וברכות לקרהתך. אגד מבורכים איש את רוחך לשנה טובה, שנות בריאות, שנות שלום, שנות ביטחון ועוד כהנה וכחנה ברכותך.

כגון בפניכם הפעם חידון שונה במקצת:

יש תשובה - מה השאלה?

לפניכם ברכות הסאותרות לרגל אירוחים, זמנים או מצבים שונים. נסו למצוא מה העניין שבעקבותיו צאותות הברכה!

11. "ברוך אתה ה'... שעשה ניסים לאבותינו
במקום הזה"
12. "ברוך אתה ה'... שכחה לו בעולמו"
13. "ברוך אתה ה'... משנה הבריות"
14. "ברוך אתה ה'... הטוב והמייטיב"
15. "ברוך אתה ה'... חכם הרזומים"
16. "ברוך אתה ה'... עשה מעשה בראשית"
17. "ברוך אתה ה'... זכר הברית ונאמן בבריתו
וקיים באמורך"
18. "יהי רצון מלפנייך ה' אלוקי ואלוקי אבותינו
שתכenisני לכך זה בשלום"
19. "יהי רצון מלפנייך ה' אלוקי ואלוקי אבותינו
שתוציאני מכך זה בשלום"

1. "ברוך אתה ה'... בורא שמן ערב"
2. "ברוך אתה ה'... הנתן ריח טוב בפירות"
3. "ברוך אתה ה'... שעשה את הים גדול"
4. "ברוך אתה ה'... מחיה המתים"
5. "ברוך אתה ה'... שלא חסר בעולמו כלום
להנות מהם בני-אדם"
6. "ברוך אתה ה'... שחלק מהគמותו ליראייה"
7. "ברוך אתה ה'... שנתן מכובדו לבשר ודם"
8. "ברוך אתה ה'... שחלק מכובדו ליראייה"
9. "ברוך אתה ה'... שנתן מכובדו לבשר ודם"
10. "ברוך אתה ה'... מציב גובל אלמנה"

סוף והתחלה

רשמו לפחות 10 מילים (שמות, עצמים, בעיות, ראשית-תיבות) שנתקראות אותו הדבר גם מן הסוף
וגם כן התחילה. (דוגמא: סוס)

כתבה וחתימה טובה!

סליחות במערת המכפלה

בית הכנסת מארגן נסיעה למערת המכפלה לסליחות של ערב שבת תשובה.
הנסעה מתוכנת ליום כי השכם בבוקר. פרטיהם אצל שמעון פרץיך או ישראל בורנשטיין.

ברכות לבבויות לגלעד זילברברג עם גיוסו לצה"ל

מזל טוב לרחל ולמייכאל ליברמן להולדת הנכד.

מודי חודש בחדשן

ב'ה ● בית-בנשת ומלכז' קהילתי 'משכון שלום', רח' מוסטבו 10 ס'ת ● זילוון סס' 55 ● סלול תשנ'ג

לזברו של יאיר הריך

חרב אילון אלטשר, רב בית הבנשת

יאיר ברק, שטי פוליט שכל כך חרב אורה גנו ברוך. חברך הוא או רשותם חברך מאיר בעצמה, קודם באו הרעמים חברך מאיר בעצמה, מופיע לזמן קצר ונעלם אחריו חברך, שמו פיע בשקט, נשמעים הרעמים. יאיר האיר לנו בעצמה גדולה, בשקט, בנסיבות ובונועה. לדאבותנו, כמו ברק, הוא הופיע כאן. לעומת זאת, לזמן קצר ועליה לגני מרים בן כ"א שנים, ולאחר מותו באו הרעמים, כולנו ביכינו את האבדה הגדולה, כולנו גולינו (ויש שידעו זאת בחיו), שהיתה בתוכנו נשמה גדולה. יאיר, בלשון עתיד, יש בה המשמעות מיוחדת באשר ליאיר שלנו. כל גילוי הטוב שראינו אצלם ריק חלק ממה שנשמה גדולה זו מארה עתידה להאיר בעולמות עליונים.

רבות דובר על עבודות התפילה שלו. יאיר היה צנוע, הסתר את גודלונו, אך את תפילתו הזוכה לא יכול היה להסתיר. כולם ראו את השתפכות הנפש שלו נוכח פניו להשתיר. שידן זו עוד מעלה. הѓישה הראשונה של רבקה עם יצחק הייתה בשעת תפילה, תפילתו של יצהר. "ותsha רבקה את עיניה ותרא את יצחק" (בראשית כ"ד, ס"ד). אמר רב הונא: 'צפת (ראתה), שידן שטוחה בתפילה. אמרה, ודאי אדם גדול הוא...' (בראשית ר' ר' בר' פרשת כי שרה, פרשה ס'). תפילתו של יאיר העידה עליו, אדם גדול הוא, וכלשונו של מרדן הרב קוק צ"ל "במושר אביך" (עמ' כ'): "התפילה היא בדיקה גדולה לאדם, אם הוא מטהר נפשו באמת כרazon יוצרו יתברך, ואם קרוב לעשות רצונו כרzon קונו".

בחלוויה סופר. שיאיר היה הולך בכל שבת לישיבת רמת-גן הרחוכה. נוהג זה מעד על אישיותו של יאיר. בפרשת "כי תשא" (שמות ל"ג) כתוב: "ומשה יקח את האهل ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה וקרא לו אהל מועד והיה כל מבקש ה' יצא אל אהל מועד אשר מחוץ למחנה". ההליכה של יאיר "מחוץ למחנה", לישיבת רמת-גן, מעידה על התוכנה המיוחדת שלו - מבקש ה'.

אISON קשה כל כך בתוכנו מהייב חשבון נפש. "והחי יtan אל לבו", הקהילה וכל מי שהכיר את יאיר צרכיהם ללימוד מהליכותיו של יאיר ולהשתדל להתעלות ולתקון, וזה נעשה נחת-רוח נשמהתו.

יהי זכרו ברוך.

חברים יקרים,

גילון זה יתua לאור טמון לווט השלוות לנפייתו של יאיר ברק ח"ד, בן קותלתנו. לכן חללונו חעם להזכיר את כל הגילון לעילו ונשמו. אי לכך, נבצר מאיתנו לפרסם בגילון זה את כל המודלים והקביעים. את החסר בשלים אי"ח בגילון הבא, עםכם השלחה.

עוד אנו מתואשים מן המכות האכזריות הניחחות עליינו חדשות לבקרים מי"ד אימבינו מבקי רעטענו - שאחת האחרונות בהן היא נפילתו של יairo שלנו ח"ד בלבנון - והנה מיחתא עליינו המכחה הנוראה של רצח ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל; ומידי מי באה עליינו המכחה הזאת? מידי אחד מבנינו, מידי אחד שעדי אותו מוצאי שבת מר זומרה בכיר נחשב ל"מייטב הנעור" - חניך ישיבת הסדר, תלמיד בכלל אוניברסיטת בר-אילן וכו'.

מי היה מעלה על דעתו, שבקרב מחנו מתחלה רוחץ נתבע שכזה, הרואה את עצמו כשליח ההלכה ומוציא לפועל של אלוהים ואדם?! רוממות אל בגורונו, ואקדח פיפויות בידיו!

בגילונות קודמים עסקנו בנושאים שהיו "כайл" רחוקים מأتנו, כמו מלחמת התרבות שכביר החה (לפי דעת אחד החברים), כמו הקוד המוסרי של צה"ל ועוד. הפעם, לצערנו, נעשו האירועים האקטואליים קרובים אלינו מאוד - קרובים להקלתו (נפילת אחד מבנינו), וקרובים למחנו (זהותו של המתנקש על פי רקווע ועל פאי אמונתו).

חברים יקרים, לא נוכל לפטור את עצמנו מחשבון נפש ומדין נוקב בשאלות שמעלה הרצת הנורא: איך קרה, שמערכת החינוך, שעלה תפארתו, ושבידיה אנו מפקדים את חינוכם של ילדינו, הצמיחה לנו פרי באושם שכזה? האם יש כאן מקרה חריג, פשׁל בודד, או שמא חלילה עדין צומחים בצד הדרך עשבים שוטיים נוספים? האם נוכל כולנו - כולל מנהיגינו, מוריינו ורבותינו - לומר בפה מלא ובלי גמוגם "ידינו לא שפכו את הדם הזה"?

לשאלות אלה היורדות לשורשי קיומו כgoי אחד בארץ יוקדש אי"ח הגילון הקרוב. החברים מוזמנים להתבטא בכתב.

ברכה,

צבייה לינץ' ויצחק טמיר

על קברו של יאיר זיל

דברטן אשר בינוו ובן זלתו על דרך החמד והורחים כאר וען מותה לנו שזו דך כי יובך וזה חפוץ מבירתיו לעין יוכלו כי חוץ חד הוא.

עין תועה לאות יהודיך בדורם לבנוו, כפי שאמרו ברק, בילחט'א."

"תמא זיך לכל איביך, מירק תמא טאנץ... כי נטו עלייך רעה, השבו מומחה בילו יוכלו..."

פסוקים אלה גענויים במומר כ"א בתהילים, המזמור של שנינו היה שמייה עלייך. אך איזו לא, לא נאכבה פטלינו לאו גענו לבורו כב' איזו אייזו בו מזיו רמו למה שבא עלייך. אלוי אלה צענבי, רוחק משמעית שבדיעתך לאו. וזה עס את, כי יהודים מאמנים מוקבלים עליינו את דין: "ואהה קושיע בעביה תלות ישאל."

או יודיעו, שלא זה קל ושותלנו בכל מואדרות תמןך ובוותה יהודישה, שאנו נאדר אונך על

בדרך בחרחות מוקברים אונך על השתדלותך, מאמצעיך וחשיך בחרינותך רוא פלאני שלוד תורה מה נאים מעשייך. וכיון בחוששתך האחריותך לסייע עמד למולחך, כאשר כל הענאה היהת לך הנושא לא טובנה לנבי מה שצמונך לך העתיד.

או מודים לכל מי שיטפל בחעהתק מושחתה עד לטאן וממי שיטפל בסידוריים הראגוניים, משותפים עצערן של משפחות החלים האחרים. תודת מיהדות להרים בצוות וביהודה שהעבירה עליך את השירות

קרהו, או מוגעים ממו בחריל ופוקדי עשוו כן יוכלהם לשמרו על בינו במשמעות מילוי תפיקdom, וקראים למושפוקדים עיגנתה המדריד ליעין היטב בדברי המדרש כל שהוא וחפן על אכויזים טפי שיתאכזר אל הורחמים".

יאיריך הירק שלנו, אנו נדרדים מנק עטה ומבקשים מנק מילחה וליחת בשמננו ובשם כל מה שמננו בך עבורה, ומה שעשינו שעשו לכבודך. להריך ולכל עם ישראל. ח' נתן וה' לך, וח' טהורה כל

ה' נתן וה' לך, וח' טהורה כל

ליקוט שמעוני מבאי במדרש משלו "אשת חיל מי מיצא" את מהעשרה על רב מאיר שרחה יושב במנחיה של שבת וודוש ומותי עני בני. אם והריה אתה על המתה ומושחה סייר עליות. במתאי שבת, שבאי רבי מאיר מבית המדרש שאל עליות. ואשתה התמקה מתושבה בתאנות שנותן. לאחר שבבדיל ואכל ממהה לא: "רב", שאלה שיל לשלואל. אמרה לה: "אמיר שאלתך". אמרה לו: "רב", קודם היו באחד וננטן לי פקדון עשרני בא לטול, אהיהו לו או לא? אמר לה: "תני, יי' מש' לו פקדון איין צרכ' להחויר לרבי!!" אמרה לו: "חץ מדעך לא היית מזוהה איתו!!".

העלתה אותו לחדר ונSELLה סדין מעלהיהם וראה שירום מותם על מיטתה. התחל בוכת ואמרה:

"בני, בני, רב' רב'". בני דורך איש רובי שחו ואירין עני בתרורך. באחת עשרה אמרה לו: "רב", לא כך אמרות לי, שאנו צרכים להחויר פקדון להבי!!"

מה אנו מחזירים לך, ריבונו של עולם! קבענו לנו מנה, שודיו שבת בהושפה נלמד מזווה ספרה הדרונן. בשבת הארוןנה הייתה ביברו בברונו בעצות תורה. וא"ה "הילכת בדורכיו". אמר ההווון, שנצטינו לעשות כל מעשינו בדרך הרישור והטוב בכל כווננו ולהטבות כל

עליכם פש בבית הקברות אלם רשות שטפער שטייגר על חטאינו, שטעמים אמונו לו, שננו כל לחשילן מהפרעוני ע"י אמרית בבר' תא ד' המבורך' ביבירן גירושת מוחר וויסר, "זונגר קידש בבר' תא ד' הארונית התסתות בסיס' ברכות הביאו מעם שעהם האמוריים. שבחב גודל הוא, ולכן נתקן בלשון אמרית (ססיל' מודר) "העיפוי והטלטל ואמר 'רכ' תא ד' באהת עשה התירוח מן הפורענות ובא אורת' (וכו')."

בלשון אמרית שיחת מונגת למל'

שלא ביטו המלכים וחוו מתקדים. בעל התוספות אמרים, שיעקוב השם הוא, כיון שעיל קדושה דסידרא וקדוש העולם קים (סוטה מ"ח ע"ב), תיקון הקדש בלשון אמרית שיחת מונגת למל'

השלם לאכזרית הקדריש

- כתוב הר"ח וישאל בשער הכותנות בשם רבנו רחבי צ'ל, שעס אכזרית קידש בינו כט שוחטים מון עם, שהואר רך כדי להציג נפש השופר מידין של ייוגם, אבל לא שותה הירח ורבה להכיסו לנו עד והעלות מדרגה למדונה, וכן נס שבשותות יו"ט (שהחשים מוצאים מנוחה בהם, ואין דינס אמרת שיגיון), צרכ' לזר קדיש.
- אף מוסח קדריש יש למדו על חשיבותו: "תיגל ותחקש מיהר רחבה" (= שם הדול). "תבתת כל יהודו לkadush ששים במשיעו. קרובו של הגופר מתקדש שם לץין) ועל ריה מיריה רבא אנדגדא (= קדיש שאחריו לימוד אגדה ביבירך).
- שבת קרייט ע"ב: "אמיר ר' חייש בן לוי כל העונה יאנן ואא מימה רבה מברך' כל כו קוריעו לו נור דינע". אמר ריש לקש' כל תעונה אמן בכל כו וווחון לשרי נ-עדרן וכו'."
- כתוב באהרונים, שיש באכזרית קדיש ע"י אבל ממידת צודוק הדין. "בעלמא די ברה ברעותה", בילוס שבאר אברונו, כי עמק צבונו. עסל לשלון העלים, הנתנוו סתרת מביבינו. עולם מל פאלת ופליאות, מהו צuros. בעלם העבע הלול מסדר בהרומייה. אצלנו יש נגידוים טב ורע, ים ומאות, וכל מאיתו יתרבך וברצינו.

באיורים לקדריש

"בחינוי ובוימיכו" - אנחנו מתפללים, שקיודו שמו הנודל והאנילה חלמה תהייה בקרוב, לא רק בבייכו. העדרים, בתחיית המתים, אלא בימיון העכשווים. "ובחוי דכל בית שראאל" - לאלה שחים כוים ולכל אלה שスキומן לתהיה עתידיה.

"בעגלה" - שימור הקבר'ה להביא האולה, וגם שהטבולה גופה אחרי ביכח'ג' וכ' מוצאת תפילה מוסך "חולן אחריו דלתו של ביכח'ג' וכ' ומוצאת ברהרב עיניים כו' חמץ מתים ונוג מוג' וכו'". הכל בזמנ' קרייב', זה אחר זה.

חוב אילן אלסטו

המקדור לאכזרית הקדריש

בגמרא לא מזכיר החוב למפר קדיש. הסבירו הארונים, שאכזרית קידש רוחה מנג' קבע קבע יהע, לא היה צריך לחיל' החשע את עצם חובי מירית הקדיש אלא את גודל מעלהו.

במס' טורם סוף פרק י"ט כתוב, שהחן אחורי תפילה מוסך "חולן אחריו דלתו של ביכח'ג' וכ' ומוצאת שס את האבלים ולכך ברכבו ואמר לעילם בכח ואיל' אמר קדיש".

רומי'א בווודה דעה סיכון שע"ז מציין מקור לאמירת קדיש ע"י האבל את מדרש תנחנא. מסופר שם, שר'

בסוד היחיד והיעד

שיחת לעילוי נשמה יהודית יאיר ברק היחיד שנתנה בשבת פרשת נז ותשניז בבית משפט ברק
תשיחת נתנה עיי' הרב יהושע שפירא
עריכת: בנימין רוזנצויג .

תולדותיהם של צדיקים

"אלת תולדות נז, נח איש צדיק תמים היה בזוריותו. את האלוקים התחLER נז."
"אלת תולדות נז, נח איש צדיק תמים הואר וחוכמו שיפר בשבוחו שנאמר זכר צדיק לברכה" ד"א : מלמד
שייך תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים" (בראשית, ט. ומשי' שם)
עלמוד על דמותו של הצדיק התמים, נח, עליינו לתת דעתנו לשני המאורעות החשובים בהיסטוריה שהוו עיניינו,
ובهما התגלתה בו תוכנה זו. מתוך כך נוכל למתוח גם קווים לדמותו של יהודה יairo שלנו, זכר צדיק לברכה.

שני מאורעות אדריכלים שהיוו חורי היותם להיסטוריה, שצרכו את האנושות והוציאו אותה מוחנכת, בוגרת
ומירושת. בשנת 600 שנה חי נח היה המבול על הארץ. האדם והחי נשבטו, אבדו, תרבות שלמה וחוטאת חרבה, נח
יוצא מן התיבה ל"עולם חדש". ובעשר האחרון לחיה נח, שוב מאורע מסעיר. מתרבות אחת מוגבשת להפליא, מ"שפה
אחד ודברים אחדים", מתרסקת האנושות לעמים ולשונות, לתרבויות שונות, "נפלגה הארץ".
AIRUIM ALU VEAI HATBUIU AT CHOTMIM UL HAULIM SHZMAH ACHRIHIM, VORISHOMIM NOCHERACH LEHOT NICR L'DOROT. SIFOR
HAMBOL V'HAPLAGA HOA SIFOR HAUMOKH V'HOSHER SHLOLIM CHADSHIM, V'HOA MATAAR AT NAKODOT HATNORAFA SHL HAADMON, TORGOM MACHSHAV B'KOL DOR
V'DOR.

האופי של דור המבול נרמז בפסוקה האחרונים של פרשת בראשית. שם נחשתת דמותו של האדם כמי שבתו
בעצמו: "גיבור", "נפיל". מטרת חייו, היא רק מימוש כל כוחותיו, יציריו ומאווייו. ימי אורוכים, הוא איינו טרוד
בבנייה עתידו, הוא לא מגש לעצמו יעד ומטרה, לעומת זאת הוא טרוד ועסוק מאד ב"בנות האדם". ויראו בני הא-
LOWIM AT BNOT HAADM CI TOVOT HANNA, VIKHO LHEM NISIM MCAL ASHER B'CHORO". (ו,ב.)
ההשחתה שבדרך זו נכרת ומובנת מלאיה. תרבות שכזו מייסדת על אנוכיות ואטיימות המtabtauot B'NIVOL
V'ZOHAMA. ALAH MZDKIM GEM BEININU AT TAGBUTU HACHOMORA SHL HI: "WYINACHM HI CI USHA AT HAADM BA'ARZ V'ITTAZB AL LIYVO
V'AMAR HI AMCHAH AT HAADM ASHER BRAATHI MELUL PNI HAADMHA". (שם-ו.)
האדם, נז הרבירה, איבד את כל האלוקים שבו ובתאותו השחית את העולם כולו. אין מנוס אלא לעקור הכל
MIN HSHER, V'LBNUT ULM ANOSHOT CHADSHIM. ACHRI CHROF V'NIYUH NORAH SHL KAL MA SHKIM, YIS LKHAT AT MA SHUD V'NMCA
BO CHN' V'LHTCHIL MBRASHT. CHODU SHL CHATA DOR HAMBOL YTBAAR YOTER UM HBNAT HAPCO, BHATA DOR HAPLAGA.

שפה אחת ויעד

"ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים... ואמרו איש אל רעהו הבה לבנה לבנים ונשראפה לשרפפה ותהי להם
הלבנה לבן והחרmr היה להם לחומר. ויאמרו הבה לבנה לנו עיר, ומגדל וראשו בשמיים וונעשה לנו שם, פן נפוץ על פני
כל הארץ". (ויא. א-ד.)

מה זה? תיאור המציאות האידיאלית של אחרית הימים? מה שקרה אחרי ש "קשת וחרב ומלחמה אשר מון
הארץ"? חזון היצירתיות והשלום?

"וזדברים אחדים" - באו בעצה אחת, אמרו: "לא כל הימנו שיבור לו את העליונים, נעלת לרקע ונעשה עמו
מלחמה" (בראשית רבא ליה, ר.)

איפה חז"ל מצאו כזאת? מהיican לטלו הם כוונות זדוניות כאלו על פסוקים תמים אלה? באלו מילים רמזו פה
בכל תוכן של חטא שצדיק ויתן עילה להתרצות עצם שכו?!
אולם, נשים לב, ההתייחסות החמורה איננה של חז"ל לבודם, גם hi היורד לראות את העיר ואת המגדל אשר בנו
בנין האדם - כועס. "הבה נרדה ונבלח שם שפטם, אשר לא ישמעו איש שפט רעהו" (זא, ז.).

וביותר נשאלת השאלה, כמשמעותה של ה"בלילה" זו, את משמעות העונש: hi מעניש את האנושות
בחיים מלאים דם, שנאה ומלחמה תנמידת תחת אהבה אחותה של שלום ורעות. אנושות אחת, יצירתיות וمتפתחת,
מתרסקת לעמים ולשונות השונות וナルחים זה עם זה, ומשקיעים את כל כשרון היצירה שלהם בחימה ובכלה. על
מה ולמה? מהו החטא החמור שבעדו הייתה האנושות רואה לעונש כזה?
אכן, עושה חדשות בעל מלחמות...

"שבע מעלות היו ממזרכו ומערבו, אלו שהיו מעליין את הלבנים היו עולים ממזרכו, ואלו שהיו יורדים - חוץ מכם, יורדם ממערבו. ואם נפל אדם ומת - לא היו שמים ליבם עליו, ואם נפלה לבינה אחת היו יושבים וובכים ואמרם אוי לנו אימתי תעלת אחרת תחתיה?" (פרק דברי אליעזר פרק ד)

אכן - יעילות, קדמיה, טכנולוגיה, אולם בתוך כל אלו מKeySpecים חז"ל לצליל לא כל-כך אידיאלי, לא כל-כך חלומי, לא בטל את חייו, את התלבתו יוטו, ואת הביטוי העצמי שלו - לבשורה, לאידיאל, לעזע.

ובתוכן הקידמה והטכנולוגיה עצמן, שוב - לא מרפים חז"ל - גם בהם מפעמת רוח אחרת, ערלת לב. האדם בונה לעצמו עולם משלו, ללא הזדקנות ולא מורה ליעלוניים". הוא בונה לעצמו עולם, בו הוא היוצר, המシיג והמנגן עליו. הא-ל של העבר, הנעה לתפיאות, המعنיש, הריבון - מוכרו כאובי, "לא כל הימנו שיבור לו את העולמים?!!! נעשה עמו מלחמה!!" האדם הוא הריבון!

"עיר ומגדל" - כל מה שצריך על מנת להעתיק את תחום המכיה מ这个世界 המושג, המספר כבוד א-ל, לשניים חדשים, אנושיים. אין "שם-שמות" שגור בפיים של בני דור הפלגה, הם בונים "מגדל וראשו בשמות" על מנת לעשות להם שם!

שני חטאיהם: הראשון - רמיית רשות היחיד בפניו, המטרה של הכלל; השני - ערלת לב כלפי מי שאמר והוא העולם; ושניהם קשורים בקשר אמיתי עם הטכנולוגיה והקידמה. תפקידה: לפטור את האדם ממשא העולמים. שיטות הפעולה: גiros כל הכוחות האנושיים למטרה אחת במחיר מודע של האינדיבידואליות והשלמות הפרטנית.

מלך בשור ודם

אפשר למצאו חד לשיטה זו, לדרךם של בני דור הפלגה, במלכם - נימרוד. אין זה רק מדרש, המספר על מלכותו את העיר ואת המגדל.

ובכן, מתארות התורה: "הוא (nimrod) החל להיות גיבור בארץ, הוא היה גיבור ציד לפני ה', על כן יאמר כנראה גיבור ציד לפני ה'" [י-ח-ט]. שוב, כאילו בכוננה, מכתיבה לנו התורה תיאור סטורי לגמר, שהיה יכול להיות תיאורו של צדיק - הדור. ושוב חז"ל מזהירים אותנו מפניו של מלך זה, ודורשים כל מילה לשילתו הטוטאלית. נראה השם נימרוד מרמז בעיניהם לתכונה מוכרת, הם עומדים על עומק תכונותם של דור הפלגה מזהירים: "זה אסתטי, זה ממכר, זה נראה מוסרי ואנושי, זאת נראה גבורה, אולם זה מושחת על חטא! הזהר!".

האם זהו הרומו היחיד? האם השוואת התקופות ושםו - נימרוד - הם בכך, שגרמו לו להזכיר לדיראנו עולם בזיכרונותיו של עולם? נראה שלא. יש שהוא מפוש יוטר, נгла יוטר, שצוקע מתוך הכתובים על קלקלתו: "וთה רראשית מלכטו בבל" [שם]. המילה "ראשית" מבטאת קיצוניות, קצה, קוטב. "קודש ישראל לה' ראשית תבאותה" ולחפץ "ראשית גוים עמלק".

"ראשית-מלךתו" - זו הפעם הראשונה, שמזכיר השורש מ.ל.ך. בתורה. זו הפעם הראשונה בה מתעטף בן אדם באצללה זו, ואומר "אני אמלוך", אצללה שהיא שומרה עד כה לא"זון עולם אשר מלך בטרים כל יציר נברא" - לא עוד על מלכות שמות, האדם הוא המלך!

המלחכות - דומה, שהihadot התחבטה בשאלתה מן הופעתה. היחס אליה היה מעולם יחס של שנייות: מצד אחד מצوها: "שומ תשים עליך מלך", ומיד - צד שני: "לבילתי רום לבבו". וכשmagim הדברים לידי יישום, הפרודוכס מתעצים. שמואל הנביא מטיח בעם בשם ה', שלא בו - בשמו אל - בלבד הם מואסים, כי אם בה: "כי אוֹתִי מְאֹסֵן מלך עליהם".

לא רחוק לומר, שהtant'ך מבקש למדנו נקודה זו גופא: רק מי שمبין את עומק הבעייתיות שבמלחכות האדם, רק מי שמכיל את הפרודוכס הבילתי-אPsiורי הזה, של התנשאות חיצונית נדרשת, עם שפלות פנימית, מקשיבה - רק הוא ראוי למלוכה.

ופה ב민 חסר רגשות ברוטאי ומעצבן, במין פשוטות מובנת מלאיה - "וותה ראשית מלכטו". מה מצאו חז"ל מקום להוכיח את נימרוד. הוא מורד במלחכות שמות, ובמפורש בא ומציב אלטרנטיבה: מלכות האדם, הלא היא הקידמה והטכנולוגיה.

אולם, אם אכן חוץ כזו היה נימרוד, "מלך אביוון", מודיע אין הוא מופיע ומתבלט בסיפורים של דור הפלגה עצמו? והתשובה מתבקשת: נימרוד, במלכם של דור הפלגה היה הראשון למסור את פרטיו, את התלבתו יוטו, ליעד, לבשורה. הקידמה דורשת טוטושי הבדל בין אדם לאדם, טוטושי ייחוד, ונמורוד ששהיות "בורג" במונה הגדולה, הבונה עיר ומגדל, מרכיב קטן וחסר משמעות אישית, בתוך מكونת האדם הגדולה והמופתחת.

ניאוף וגוזל

על רקע זה ניתן להבין יותר את החטא החפבי של דור המבול. דור המבול אינו מכיר ואין שואף לקידמה, להתפתחות. טוב לו עם מה שיש. הוא מביא לקייזניות שיא את ייחודה של הפרט, את תוכן החיים האינדיבידואלי הטמוני בו. לטובי המבול לא הייתה אוזן לкриיאת התפתחות של האנושות, בכלל לאיזו קראיה שבה מעבר לגבולות חיים האישיים ותאותיהם. הם שטפו את עצםם בביטוי עצמי אגואיסטי ומעוות, בזו לערכיהם וחרציהם: "האדם חי למלא את תאונות ליבו".

שניהם חטאיהם קלקלו דור המבול במיוחד, בניוֹף, הממעמיד את תוננותו האדום - לא רק כציר מרכזי - אלא כעד ר' של חייו. אמנם, אין לנו עדין פגיעה ישירה בזולת, אולם מתוך כך אין כל הבחנה, גבול וגורם מהico, ועל בון מי נוטלים את החומרם לשיפוק היצור. יכול אשר שאל עיני, לא יצאתי ממה." לא חתמו גור דין אלא על גוזל" (ושי' ו.ת.). המלחמה - אצל דודorus המבול איננה בין העליונות לתחומות, בין האנושות למה שמעליה, אלא בין אדם לאדם, בין קין לחבל, והכל המוסרי הוא שחגיבור, חניף, הוא המנצח.

1

טכנולוגיה ומתרננות

"בימים ההם בזמנן הזה": ביוםים ההם רק צדיק כנה חי מעבר כל-כך קיצוני בין היחיד והיעד, ופה - בזמנן הזה - כל אחד צריך להתמודד עם שני מבני החטא הפוכים אלה, עם שני צדי המציאות האבסורדית הזאת. כי שני סוגים האופי האלה מתבלטים לעינינו היום בתחום תרבות אחות, וברבוביה מדהימה ומלבללת: מצד אחד, כל עולם הטכנולוגיה והקידמה, מימי דור הפלגה, מוכך לנו מADIO. עולם משוכלל הממציא ומקדים, והולך וקובע, יותר מכל דור אחר, כי האדם הוא הריבון. איש הקניון, היום, המפעיל, המוכר והקונה, המנותק מבוראו למגוריו, בודאי מחייב בכיסו הקטן את הטכנולוגיה הנוצרת לעיר ומגדל. ראשו של האדם שלנו מזמן עבר את השמים, והוא כבר הגיעו לירח ושלח לויניות עוד רוחק הרבה יותר.

יש לבן דור הפלגה הקטן שלו מגדל עד השמים בתוך כל בית: רדיו, טלוויזיה וככבים. אלה, ערלים את לבבו. במידענות ובמקצועות, לכל קריאה טראנסנדנטית שהיה יכולה להתעורר אליו מחוסר מעש וההדור עמוק של דקה. האנושות נקרה לא הרף להתמסר לקידמה ולבשורה ולמסור למענים כל ייחודי לאומי ופרטית, האנושות הטכנולוגית של ימינו הולכת ושבה ל"שפה אחת ודברים אחדים", באופן שלא היה כמותו בכל דורות עולם... **אינטראנס**.

והפרט? כמו בדור הפלגה, הפרט חייב לוותר על יהודו אפילו המינימלי - אינטראנס. תעשיית השיווק בסדר העדיפויות הבינלאומית שלה, מעדיפה מכירה של שוק נעל משופר, על פניו שמירת הצניעות האלמנטרית של גוף האישה.

גם להישגיו של הפרט אין ממשימות בתוך עולם טכנולוגי אוטומטי זה. מה נחשב אלף הספרות של בית הספר בעיניו ובעיני חבריו כSAMPLE עניין בכל ערך מרצד אטלט עולמי ביצועים עצורי נשימה? ממשימות התקדמותו של הפרט בכל תחום בטילה ושהוקה לפני הישג האנושות הענקית. ומצד שני, ובה בעת, אין כמו דרונו שמסביר ומרצה, שטוען ולא מרפה על "זכויות הפרט". המתרננות של דורנו היא "מובלית" לגמרי, היא חוזרת ומתעתקשת שהואשר בחיים טמון בהיותם חופשיים - יצרים ובהמיים. על הפרט להתבלט ביחסו, ואסור לו להיטשטש ביצור אחר, כלל. תרבות הפרט שפתחה הפסיכולוגיה הפרודידיאנית, שרישומה עוד ניכרים מכך, זורקת מעליה כל עול של ערך או מוסר, וטוענת שהאדם חייב לחיו ולבייטו העצמי האישי שלו בלבד. התמודדות עם בעיה נשנית מאופיינת במיליה: הדקה, ונפטרת לבן, בפרקת כל עול ביצירות ובஹיות משוחררת.

המתרננות אינה מנסה להיות פרודוקטיבית, עיליה, היא מנסה רק לשחרר את האדם מן הפרודוקטיביות הכהובה של הטכנולוגיה, ובמה? במימוש עצמי - לשם. ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו".

הסוד, היחיד והיעד

ובכן, בתורה אנו מתחשים כיון לפתרון - למורת שהמודעות לבעה היא כבר שלב בדרך לפתרון - אולם, לפתרון התורה יש להקשיב, הוא אינו כתוב בפירוש, וזה לא בין אותו. זר, ערל, יכול לראות בסיפור התשובה בתורה - עונש גרידא, עונש במובן השיטתי והמוסוס שלו, מנוכר ומהריב. רק העקשן, המתבונן, הרגיש והמקשיב, זה המכיר את בוראו ויודע ש"הוא לא כזה", שהוא טוב ומטיב, רק המאמין רואה בסוף, במבול, בחורבן - בניה וחינוך. "ראה הפקדתיך היום על הגויים ועל הממלכות לנחש ולנטוץ ולהאביד ולהרווש, **לבנות ולנטוע**".

ומה עשו התורה עם הפסיכולוגיה הסוררת, הנותנת אוטונומיה אישית לכל אדם, וערلت אותו לצורכי החברה ולכל קונו - מבול. התורה מבינה את עומק החטא, יורדת לשורשי השבר, וקובעת כי הוא נובע מפגישה שבין האדם ובין כוחותיו החיטתיים, פגישה שהשאירה אותו נפשם ונדהם מכוחותיו שלו. אכן, כוחות חיים נפלאים לו, לאדם, אדרירים משבריים. אולם, דוקא מפני אדריהם יש להתייחס אליהם בעדינות, במורכבות ובפרופורציה. המים, תמצית החיים בעולם, בלעדיהם אין חיים לכל חי, אולם כשמאבדים פרופורציה, כnisachpis - טובעים. יש לשמור על רישון, על משמעת. דור המבול, טוענת התורה, הטבעו את עצםם בימים הזדונים, בתחום כוחות החיים האדרירים, האיתנים שלהם עצםם.

אולם, הרבה יותר מזה יש במבול. ביבשה כל צור בולט, ניכר, אפשר לשרטט אותו ואת גובהו, והוא נעמד, מתבלט לפני העולם וצעק בעצם מציאותו: "אני קיים!!". ובים - פני הים אינם מגלים מאהמה מן החיים הקיימים בהם, "כמים לים מכם". הימים משווים קטנו וגודלו, נותנים פרופורציה אמיתית לכוחות חיים גדולים ככל שיהיה. "זה חיים גדול ורחב ידיים. שם רמש ואין מספר, **חיות קטנות עם גדלות**".

ולזה בדיק נוצרת הפסיכולוגיה הסוררת: פרופורציה. ערلت הלב של דור המבול באה, כאמור, מן הפגיעה עם חיים מלאים, ארוכים בלי מידת ותוקים, הפגיעה הזה מפעימה ומלהיבה ובה בעת משכיחה את הפרופורציה, את המקום המוגדר שיש לכל הכוחות החשובים האלה בתחום של כל החיים והתקון של העולם. המבול שבומציר את היחס הנכון, ומשיב לאדם את החיים האלוקיים השופעים וזורמים בעולם.

וחטכונולוגיות, חערלת את האנושות למוחוללה - מה זינה ? וויפץ ח' אותן פשש על פני כל הארץ, ויחדלו לבנות העיר" נא, ח'. העבודה חזרה חידולו חזאת - האנושות - מתחנפת ומופוררת. חביבלאומיות החבטייה, חמוקנות, שאינה תלוית, נאלצת לחזור ולהתלוות, בכחות אחרים טרגדייטים. המלחמות התמיידות, הקיטויות, שייחיו פנת תחקיך של חחתוריה מכאן ואילך, יחייבו אותה לחתפלל, ליהחל, לאחטין.

איינו מתכוונים לשלש את החפרש העזום שבין דור המבול לדור הפלגה : "אלנו נשטו", ואלו לא נאבדו מוחולם". נח"י, כ') המבול מחה את כל היקום וועלגתו רק פלה את האנושות. כי אכן, הכרל עקרוני יש בחומרות החטא של דור המבול ודור הפלגה. דור הפלגה מודעים היו לכך של אונושות להתקדם, וממילא הפרט מודע לשילחות שמטיל עליו צורך חכלל. יש אמרת בטענות של בני דור הפלגה שמייצוו של הפרט וכוחותיו טפחים הם לגבי העיקר - תיקון העולם, חוטטאליות, החגוגה,chia לצריכת תיקון. גם באקטיביות ובאהירות שהאדם ציריך ליטול על עצמו, באוטונומיה האנושית, יש גרעין של אמת, רק אסור شيיה זה ומשך בין האנושות למוחוללה.

ככלות הכלל, ישנו צליל אידיאלי בדור הפלגה, עד כדי כך שחו"ל מקיים בין ח"שפת אהות ודברים אהז"ט" שהו שם, לפסוק "או אחוף אל העמים שפת ברורה, לקרוון כלם בשם זה ולעבדו שכם אחד". להבדיל מדור המבול, בדור הפלגה ישנה חתלה של תחליך נכון. לא מושלם, אבל מתחילה. תיקון העולם מתחילה בכלל המכחיש את הפרט, ממש במציאות מקומו הרואו של הפרט בתוך העיר, וחזרה לכלל שבו "אין לך אDEM שאין לו מקום". הכל ופרט.

יישנה חשיבות להדגשה שבס בדור המבול מוצאת תורת הסוד גרעין אמיותי וחשוב של אמות. היא טעונה, שמה שחרב ונשף בדור המבול, הן רק הגויות המושחתות. הנשומות של עליונות היו, ה"אורות" שהיו אורות אמיities וגדולים, חזרו והתמסמו, חזרו ונתקנו בדורות אחרים גדולים וחשובים, ואכמ"ל.]

הסבירנו, בעצם, שהתיקון של דור המבול הוא דור הפלגה - הבנת חשיבותו של היחיד הכללי, ותיקונו של דור הפלגה הוא דור המבול - לא להכחיש את הפרט. לכארה, אין מקום - לפי זה - לנשבר של דורנו! מדוע לא תהא הטכנולוגיה תרומהה של המתירנות, ולהפוך ? ! מדו"ע לא יקוזו זה את זה ?!

אכן, גרעין של תרופה ישפה, האנושות שניצבת לפניו היום, היא בהחליטה בוגרת דורות המבול והפלגה. היא מבינה שאין זה אלא זה. היא מבינה שישנו יעד חשוב לאנושות, ועם זאת היא מבינה שהוא יוצר בעיות - בפרט - שיש לפטור אותן.

אמנם, תמצית הבעייה שעוז ניצבת לפניו היא, שגם הטכנולוגיה וגם תרבויות הפרט עדין לא מלו, עדין לא פתחו את לבם, לעליון, למעבר, לאלווקים. הן עדין טענות哉 - בטענות אונושות, תוך עולמיות. גם היחיד וגם היחיד - לא הכניסו את הסוד בחובן, לא שמעו את דבר אלוקים שמתגלה דרכן - דרך נטיותיהם הפוכות.

כי שתי הקריאות האלו של היחיד והיעד, הן שתי קריאות אלוקיות לעולם, שמכונות לתכליות אחת - תשובה. על האנושות להכיל את הפרדוכס הזה, על מנת לשוב ולהיגאל - ולתנקן. אבל ההפקים האלה נשאים בנושא אחד, רק אם הם חשובים לה' אחד שקוואו אותם. על היחיד לפתח את שרוונו לזרום את חייו, בכיוון מוגדר ומהודר זה : לזרום את דופק החיים שה' רוצה להזרים בו. ועל הכלל לרוץ את יעדו ע"מ שיוכל לקבל בשורה מן העליונים דזוקא, בשורה של תיקון עולם במלכות ש.ד.ג.

כשתמול האנושות את הקדמה והמתירנות תבוננה זו אף זו (לא לקיזום כי אם) למצוים. אם אכן מכיר האדם במקור חייו, באלווקים שבудו הוא חי, מותר לו הגיעו להערכת כוחות עצמו עד כדי שייחיב אדם לומר בשבייל נברא העולם". ואם מבינה האנושות שיעדה והתקדמוה, הוא "דבר הה" שבפיה, הרוי שהশמיים והארץ שהיא יוסדת רצויים הם בעניין בורא שמיים וארץ. "וואשים דברי בפיך, ובצל ידי כיסיתיך, לנטווע שמיים וליסוד ארץ, ולאמר לציון עמי אתה".

יאיר :

דוגמא למועד של בר לבב המשלב נוכנה כלויות, פרטיות ויראת שמיים, הייתה לנו באיש האמת, חברינו האהוב יair ז"ל. הוא קשר לככל הקשור לכולם וליעדים, מרגיש תמיד שותף להם, ורואה בהתפתחותם. גם כשהוא רחוק, הוא רואה לדעת על התקדמות לעיד הכללי, והתקדמות של כל פרט בគיוונו. עם זאת הוא מתייצב תמיד בכל מלא יהודו האישי - השונה, התובע! פניו הקרינו אמת פנימית, טובעת, שאינה נסחה בתוך ים החברים ובתוכה עצמה. קשר אל הכלל בקשר אמיתי, שאינו מטיבע. שלו ונחש הוא מתחבר, מתקון, ומקדם כפי יכולתו.

יאיר, אנחנו זוכרים אותן, זוכרים וمتגעגעים. אתה נחוץ לנו, נדרש בחוש הזה המיחיד שלך. אבל, השפעת הברוכה עוד פועלות ישועות פה בארץ - ארצו החיים. אנו זוכרים ש' אין עושים נפשות לצדיקים, דבריהם הם הם זיכרונם'. דבריהם, הדבר שהם בטאו בעולם נזכר לנצח בדרך שם סללו, והיום אנו מנסים לлечת בה ולהשלים את החסר.

יאיר, אנו זוקקים לישועה, אתה לתחיה. נבקש ביחס מעם ח' :
אתה גיבורו לעולם ח', מהיה מתים אתה, רב להושיע,
יה' רצון מלפני שתושיעינו, שתקדיבינו אליך בארץ חיים, "הלא אתה תשוב תחינו"
ברוך אתה ח' מהיה המתים.